Τὸ φύλλον Δραχμὲς 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες

ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βεβαιωθὲν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καν' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐφιππίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος | Ἐν Ἀθήναις, 3 Ὀκτωβρίου 1925 | Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 44

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ D A N R I T*]*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Τὰ χαρακτηριστικά του ἦταν κανονικὰ καὶ στὴν ταπεινή του στάση ξεχώριζες τὸ θάρρος τῆς ἰλικρίνειας.

Γύρω τους, κανεὶς θόρυβος δὲν τάραζε τὴν ἀνατολὴ τῆς ἡμέρας. Τὸ στρατόπεδο, βυθισμένο στὸν ὕπνο, ξεκουραζόταν ἀπ' τοὺς κόπους τῆς προηγούμενης γιατὶ σήμερα θᾶχε ἀνάπαυση. Καὶ πάνω στ' ἀκίνητο πλοῖο τίποτα δὲ σάλευε.

—Σ' ἀκούω, εἶπε ὁ ἀξιωματικός.

Τότε, μὲ φωνὴ ποὺ κάθε τόσο τὴν ἔκοβαν οἱ λυγμοί, ὁ λιποτάχτης φανέρωσε τοὺς πόνους του στὸν παλιὸ ἀρχηγό του.

—Ὁ πατέρας μου ἦταν ἔπαρχος. Τὴ μητέρα μου δὲν τὴν γνώρισα κι' ἴσως ἐπειδὴ μοῦλειψαν τὰ χάδια της κι' οἱ συμβουλές της, κατάντησα ἐδῶ ποὺ κατάντησα. Γιατὶ ὁ πατέρας μου ἦταν ἀφοσιωμένος στὴν πολιτικὴ καὶ δὲ μὲ πρόσεχε καθόλου. Ὅταν πῆρα τὸ δίπλωμά μου καὶ ἀπορρίφτηκα στὶς ἐξετάσεις τοῦ Σαὶν-Σύρ, δὲν ἔδωσε λεφτὸ πιὰ τί ἔμελλε νὰ πογίνω. Ἐγὼ δὲν ἀγαποῦσα κανέναν ἄλλο στὸν κόσμο, ἔξω ἀπὸ μιὰν ἀδερφή μου. Τὴ λάτρευα καὶ θᾶδινα ὅλον τὸν κόσμο γι' αὐτή. Καϊμένη Μάρθα, πόσο θὰ πικραθεῖς μόλις μάθεις τὴν ἀλήθεια!

Κούνησε λυπημένα τὸ κεφάλι καὶ πῆγε νὰ παραδοθῆ σὲ σκέψεις. Μὰ σὲ λίγο ξανάρχισε:

—Κατατάχτηκα. Γινόταν λόγος γιὰ τὴν ἐκστρατεία τοῦ Τογκίνου καὶ σκέφτηκα πὼς θὰ γινόμουν γρηγορώτερα ἀξιωματικός, ἂν λάβαινα μέρος σ' αὐτὴ τὴν ἐκστρατεία. Πάει ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε ποὺ πάτησα τὸ πόδι μου στὸ Σαϊγκόν. Μὰ πρὶν ἀκόμα φτάσω στὶς ἀποικίες, εἶχα πιάσει γνωριμία μ' ἐκεῖνον ποὺ ἔμελλε νᾶναι ὁ κακός μου δαίμονας. Κάποιος, ποὺ τὸν ἔλεγαν Μπροσέν, βλέποντας πὼς εἶχα χρήματα, προσκολλήθηκε σὲ μένα, εὐθὺς μόλις ἔφτασα.

—Μπροσέν! φώναξε ὁ Γιώργος Καρδινιάκ. Ἔχω τέτοιο ὄνομα στὴν ἡμιλοχία μου. Αὐτὸς εἶναι;

—Ἄ! ἔκαμε ὁ λιποτάχτης, ἀκόμα μαζί σας εἶν' αὐτός;.. Ναί, ὑπολοχαγέ μου, αὐτὸς μὲ κατάστρεψε μένα, δίχως νὰ καταστρέψει τὸν ἑαυτό του. Δὲ θᾶχει τώρα καμμιὰ τύψη, γιατὶ μ' ἔσπρωξε στὸ ἔγκλημα. Κι' ὅμως, σᾶς ὁρκίζομαι πώς, ἂν ἀξίζω ἐγὼ τουφέκισμα, ἀξίζει κι' αὐτὸς ἄλλο τόσο!..

Σταμάτησε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα ἐξακολούθησε:

—Ἄ, ὑπολοχαγέ μου, τί βλάβη ποὺ κάνουν οἱ κακὲς γνωριμίες στὸν νεοσύλλεκτο! Στὸ στρατὸ ἐφαρμόζεται περισσότερο τὸ ρητό: «πές μου τοὺς φίλους σου, νὰ σοῦ πῶ ποιὸς εἶσαι.» Περιττὸ νὰ σᾶς ἐξιστορήσω τὰ σφάλματά μου καὶ τὶς τιμωρίες μου στὸ λόχο. Ἔχετε ἰδεῖ τὸ βιβλιάριό μου, εἶναι κατάμαυρο. Οἱ πολλὲς τιμωρίες μ' εἶχαν ἀπελπίσει καὶ γεννοῦσαν στὸ κεφάλι μου ἰδέες λιποταξίας. Ὁ Μπροσὲν μοῦλεγε πὼς οἱ Κινέζοι ἔχουν σὲ μεγάλη ὑπόληψη τοὺς Εὐρωπαίους λιποτάχτες, ὅτι τοὺς δίνουν βαθμὸ καὶ μισθό. Χρήματα δὲν εἶχα ἄλλα. Ὁ πατέρας μου ἔπαψε νὰ μοῦ στέλνει ἀπὸ τότε ποὺ τοῦστειλ' ἕνα γράμμα ὁ λοχαγός μου. Ὅταν μοῦ τὸ πρωτοεῖπε ὁ Μπροσέν, ἀπέκρουσα μὲ ἀηδία τὴν πρότασή του. Ἤμουν ἀνυπόταχτος, ἤμουν κακὸς στρατιώτης, μὰ ἄτιμος δὲ θὰ γινόμουν. Κι' ὅμως σιγὰ-σιγὰ ἡ ἰδέα αὐτὴ ἔγινε σταθερὴ μὲς στὸ νοῦ μου καὶ μιὰ μέρα ποὺ μὲ εἶχαν τιμωρήσει, ὁ Μπροσὲν ἦρθε πάλι κοντά μου καὶ σιγὰ-σιγὰ μοῦ εἶπε:

—Δεκαπέντε μέρες ἀκόμα θὰ μείνεις φυλακή, κακόμοιρε. Θᾶσαι πολὺ κουτὸς ἂν καθίσεις!

Κάτι ἐπαναστάτησε μέσα μου καὶ πῆρα ξαφνικὰ τὴν ἀπόφασή μου.

—Θέλω νὰ φύγω, τοῦ εἶπα. Μὰ ὄχι μοναχός μου.

—Ὅσο γι' αὐτό, μὴ σὲ νοιάζει, μοῦ ἀπάντησε. Ἔρχομαι καὶ γὼ μαζί σου. Καιὸ τώρα περιμένω αὐτὴ τὴν εὐκαιρία. Σιχάθηκα πιὰ αὐτὸ τὸ βρωμοεπάγγελμα!

Συμφωνήσαμε νὰ συναντηθοῦμε κοντὰ σὲ μιὰ παγόδα, λίγες λεῦγες μακριὰ ἀπ' τὸ Χανοΐ. Μήτε στιγμὴ δὲ μοῦ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ πὼς ὁ Μπροσὲν εἶχε σκοπὸ μόνο καὶ μόνο νὰ μὲ ξεφορτωθῆ, εἴτε γιατὶ δὲν εἶχα πιὰ λεφτά, εἴτε γιὰ νὰ

«Ὁ Καρδινιὰκ βγῆκε, γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν ἀγρυπνοῦσαν οἱ σκοποί...»
(Σελ. 243, στ. α'.)

δοκιμάσει τὴν ἄγρια εὐχαρίστηση νὰ μὲ ἀτιμάσει.

«Ἕνας Ἀνναμίτης διερμηνέας, ποὺ τοῦ ἐξομολογηθήκαμε τὰ σχέδια μας, ἀνέλαβε νὰ μᾶς παρουσιάσει στὸ Λιοὺ-Βὶν Φιόκ. Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ βραδυά, οἱ συμμοσίτες χτύπησαν τοὺς δικούς μας στὸ Χάϊ-Τζόγκ. Μέσα στὴ σύγχυση τῆς μάχης, βρῆκα μιὰ κατάλληλη στιγμὴ καὶ τδσκασα. Ὁ Μπροσὲν ἦταν δίπλα μου:

«— Προχώρησε, μοῦπε, κι' ἐγὼ ἔρχομαι ἀπὸ πίσω σου.

Ἔφτασα μόνος στ' ὁρισμένο μέρος. Περίμενα πολλὲς ὧρες. Ὁ Μπροσὲν πουθενά. Μὰ ὁ Ἀνναμίτης, ποὺ προσδοκοῦσε βραδεῖο γι' αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία του, ἐπέμεινε καὶ μὲ πῆρε στὸ στρατόπεδο τῶν Κίτρινων.

«Ἄχ, κύριε ὑπολοχαγέ, τί ντροπὴ ἦταν ἐκείνη! Μόνο ποὺ τὴ θυμᾶμαι, κοκκινίζω!»

Ἐδῶ σταμάτησε. Δάκρυα ἔβρεχαν τὰ μάγουλά του. Ὁ πόνος του ἦταν τόσο ἀληθινός, ὥστε ὁ Καρδινιὰκ ἄρχισε νὰ νοιώθει κι' αὐτὸς μιὰ συμπόνια.

— Ἐφτὰ μῆνες πᾶνε ἀπὸ τότε ποὺ φυγα ἀπ' τὸ λόχο μου, ὑπολοχαγέ μου, ἐξακολούθησε ὁ Ρουσσώ. Δὲ θὰ σᾶς ἐξιστορήσω τί τράβηξα. Μὰ σᾶς ὁρκίμαι, ἂν ὁ ὅρκος μου ἔχει ἀκόμα καμμιὰ σημασία γιὰ σᾶς, ὅτι δὲν ἔρριξα μήτε τουφεκιὰ πάνω στοὺς παλιούς μου συναδέλφους. Στὶς διάφορες ὑπηρεσίες ποὺ μοῦ ἀνέθεσαν, ἔρριχνα στὸν ἀέρα κι' ὅταν μοῦ ζητοῦσαν νὰ ἐργαστῶ σὲ ὀχυρωματικὰ ἔργα ἢ σὲ κατασκοπεία, ξέφευγα μὲ διάφορες προφάσεις.

«Ὕστερα, ἀπὸ τριῶν μηνῶν παρόμοια ζωή, ἀποφάσισα νὰ γυρίσω στὸ γαλλικὸ στρατόπεδο, μὲ κάθε θυσία. Μὰ ἐκεῖνες τὶς μέρες, ὁ Λιοὺ-Βὶν-Φιὸκ μᾶς εἶχε τραβήξει πρὸς τὸ Γιουνάμ, γιὰ νὰ πάρει ἐκεῖ ἀπ' τὴν Κινέζικη Κυβέρνηση τὸν τίτλο τοῦ τοῦ-τοὺγκ (στρατηγοῦ) κι' ἔτσι εἴχαμε κόψει κάθε ἐπαφὴ μὲ τὶς γαλλικὲς γραμμές.

«Μὰ ὅταν γυρίσαμε στὶς θέσεις μας, ἔφυγα χτὲς τὸ βράδυ ἀπ' τοὺς Κίτρινους κι' ἀκολουθῶντας τὸ ποτάμι, ἔφτασα στὶς θέσεις σας. Μὰ φοβόμουνα μὴν πέσω πάνω σὲ καμμιὰ περιπολία. Ἴσως νἄβλεπα παλιοὺς συναδέλφους μου... Θὰ μ' ἔπνιγε ἡ ντροπή... Ἤθελα νὰ παραδοθῶ σ' ἕναν ἀξιωματικό. Σκεφθῆτε λοιπὸν τὴ χαρά μου ὅταν σᾶς εἶδα. Γιατὶ σᾶς γνώρισα ἀμέσως. Μιὰ μέρα ποὺ ἤμουν τιμωρημένος, μὲ πήρατε κατὰ μέρος καὶ μοῦ δώσατε μερικὲς συμβουλές... Πολλὲς φορὲς σᾶς σκέφτηκα ἀπὸ τότε. Ἄχ, ἂν σᾶς εἶχα ἀκούσει!»

Καὶ νέος λυγμὸς συγκλόνισε τὸ στῆθος του. Μὰ γρήγορα ἔπνιξε τὴ συγκίνησή του, τὸ πρόσωπό του πῆρε πάλι μιὰν ἔκφραση σκληρή. Σηκώθηκε καὶ πλησίασε τὸν ἀξιωματικό.

— Ὑπολοχαγέ μου, εἶπε, ἐγὼ ξόφλησα πιὰ μὲ τὴ ζωή. Θἄθελα νὰ ξαναπάρω τὴ θέση μου ἀνάμεσα στοὺς συναδέλφους μου, μὰ αὐτὸ εἶναι πιὰ ἀδύνατο. Νὰ πεθάνω στὴ μάχη, δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται πιά. Μὰ μπορῶ νὰ κάμω μιὰ ἔντιμη πράξη καὶ σᾶς ἐξορκίζω νὰ μὴ μ' ἐμποδίσετε. Τὸ συλλογιζόμουν μέρα-νύχτα κεῖ-κάτω, στὰ κινέζικα χαρακώματα. Δὲ θέλω νἀφανιστῆ κι' ἄλλος, καθὼς ἀφανίστηκα καὶ γώ... Θὰ τὸν ἐκδικηθῶ τὸν καταστροφέα μου καὶ θὰ πάρω ἐκδίκηση καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους, ποὺ τοὺς ἐφαρμάκωσε τὴν καρδιὰ καὶ τοὺς παρέσυρε... Δὲ μὲ καταλαβαίνετε;

— Τί θὲς νὰ πεῖς;

— Μὴ βάζετε κακὸ μὲ τὸ νοῦ σας, ὑπολοχαγέ μου. Ὅσο χαμηλὰ κι' ἂν ἔπεσα, δολοφόνος δὲν εἶμαι. Μὰ ἡ μονομαχία ἐπιτρέπεται σὲ στρατιῶτες ποὺ βρίστηκαν ἢ χτυπήθηκαν. Ὁ συνταγματάρχης πολλὲς φορὲς τοὺς ἀναγκάζει νὰ μονομαχήσουν, γιὰ νὰ κάνει τοὺς ἄλλους νὰ φοβοῦνται νὰ τοὺς μιμηθοῦν. Μιὰ μονομαχία ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ τὸ Μπροσὲν εἶναι πολὺ δικαιολογημένη. Ἂν μὲ σκοτώσει, θὰ μἀπαλλάξει ἀπὸ μιὰ ζωὴ μισητή. Ἂν τὸν σκοτώσω, θἀπαλλάξω τὸ λόχο ἀπόναν στρατιώτη ἐπίφοβο. Ὕστερα θὰ βρῶ εὐκαιρία νὰ πάω νὰ σκοτωθῶ σὲ μιὰ μάχη. Σᾶς ζητῶ χάρη, μὴν ἀπαγορέψετε αὐτὴ τὴ μονομαχία.

— Ὥστε γύρισες μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐκδικηθῆς; ρώτησε ὁ Γιώργος.

— Γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ. Γιὰ νὰ σβύσω ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς γῆς μιὰν ὕπαρξη ἄτιμη κι' ἐπικίνδυνη καὶ γιὰ νὰ ξανάβρω τὴν τιμή μου, ἂν εἶναι ἀκόμα δυνατό.

— Καταλαβαίνεις πολὺ καλά, πῶς ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ σοῦ χρησιμεύσω σὲ τίποτα.

— Γιατί, ὑπολοχαγέ μου, γιατί; Ἐδῶ δὲν εἶναι σὰ νὰ βρισκόμαστε στὴν πατρίδα μας; Κι' ἂν ὁ Μπροσὲν δὲν διορθώθηκε...

— Ὄχι, διορθώθηκε. Χτὲς ἀκόμα συνόδεψε πολὺ καλὰ τοὺς τιμωρημένους.

— Κάποια μέρα θὰ φύγει καὶ θὰ πάρει κι' ἄλλους στὸ λαιμό του. Μὴ μοῦ τὸ ἀρνιέστε, ὑπολοχαγέ μου. πρέπει νὰ μονομαχήσω. Μόνο αὐτὸ μπορεῖ νὰ μ' ἐξαγνίσει. Τὸ θέλει ὁ Θεός!

Τὴν ὥρα ποὺ μιλοῦσε, ὁ Γιώργος θυμήθηκε ὅτι στὸ λόχο εἶχαν ἀνακαλυφθεῖ δρισμένες πράξεις, δίχως νὰ βρεθοῦν οἱ ἔνοχοι. Ἤξερε πὼς ὁ Μπροσὲν ἦταν στραβόξυλο, μὰ δὲν τὸν φανταζόταν ἱκανὸ νὰ παρασύρει στρατιῶτες σὲ λιποταξία. Ἀφοῦ εἶχε κάμει αὐτὴ τὴν ἄτιμη πράξη, τίποτα πιὰ δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ τὸν σταματήσει. Θυμήθηκε ὅτι, μιὰ νύχτα, ποὺ ὁ Μποσὲν φύλαγε βάρδια, ἄγνωστοι εἶχαν κλέψει τὰ μουλάρια τοῦ λόχου, δίχως ἐκεῖνος νὰ φωνάξει στὰ ὅπλα! Ἦταν ἄραγε συνενοημένος μὲ τὸν ἐχθρό; Ὅλα μποροῦσε κανεὶς νὰ τὰ βάλει μὲ τὸ νοῦ του. Ἄλλη μιὰ μέρα, ποὺ ἦταν ἀγγελιαφόρος τοῦ ἀξιωματικοῦ-ταμία, ἄγνωστοι πάλι εἶχαν δοκιμάσει νὰ σπάσουν τὸ ταμεῖο τοῦ λόχου. Τέλος, συναναστρεφόταν πολὺ μὲ τοὺς Ἀνναμίτες, εἶχε μάθει νὰ μιλεῖ κουτσὰ στραβὰ τὴ γλῶσσα τους καὶ τώρα καὶ κάμποσο καιρό, σπαταλοῦσε χρήματα ἀλύπητα.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ ὣς τώρα οἱ περιστάσεις ἔτυχε νὰ τὸν σκεπάσουν, φάνηκε στὰ μάτια τοῦ Γιώργου σὰν ἕνας μεγάλος κίνδυνος, ποὺ ἀπειλοῦσε τὸ στρατὸ μέσα στὴν ἄγνωστη κι' ἐχθρικὴ αὐτὴ χώρα. Ὁ λιποτάκτης Ρουσσὼ ἦταν στελμένος, θἄλεγε κανείς, ἀπ' τὴ Θεία Πρόνοια.

Ἡ λύση ὅμως ποὺ πρότεινε αὐτὸς ὁ τελευταῖος ἦταν ὁλωσδιόλου ἀντικανονική. Ὁπουδήποτε ἄλλοῦ, ὁ νέος ἀξιωματικὸς δὲ θὰ δεχόταν οὔτε νὰ συζητήσει πάνω σ' αὐτή, γιατὶ τὸ καθῆκον του ἦταν ἐπιτακτικό: Χρωστοῦσε νὰ συλλάβει τὸ λιποτάχτη, νὰ τὸν παραδώσει στὴ στρατιωτικὴ δικαιοσύνη καὶ νὰ ἐπιβάλλη ἀνάλογη τιμωρία καὶ στὸν ἄθλιο ἐκεῖνο Μπροσέν.

Μὰ ἐδῶ, μέσα σὲ χώρα ἐχθρική, τὴν παραμονὴ μιᾶς μάχης, πόσο διαφορετικὴ ἦταν ἡ κατάσταση καὶ πόσο διαφορετικὸ τὸ καθῆκον ποὺ ἐπέβαλλε στὸ φίλο μας ἡ ἅγια ἰδέα τῆς δικαιοσύνης!

Ὅταν σήκωσε τὸ κεφάλι, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασή του. Κοίταξε τριγύρο του, ἔδειξε στὸ λιποτάχτη μιὰ συστάδα ἀπὸ μπαμπού, τριακόσια μέτρα μακρυά, στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε νὰ μὲ περιμένεις ἐκεῖπέρα! Μὴ βγῆς ἂν δὲν ἀκούσεις νὰ σὲ φωνάξω.

Ὕστερα γύρισε στὸ στρατόπεδο καὶ ξύπνησε τὸν Πεπίνο.

— Θὰ πάρεις τὸν Μπροσέν, τοῦ εἶπε, νὰ κάμεις μιὰ ἐπιθεώρηση.

— Τὸ Μπροσέν, τὸ στραβότερο στραβόξυλο τοῦ λόχου; Καὶ δὲν παίρνω ἕναν ἄλλον μὲ κλειστὰ τὰ μάτια; Πάντα καλύτερος θὲ βγεῖ.

— Ὄχι, αὐτὸν θὰ πάρεις. Θὰ σοῦ πῶ τὸ γιατί.

Γύρισε στὴ σκηνή του καὶ βρῆκε κεῖ τὸ Μοχίλοφ νὰ τὸν περιμένει.

— Πάρε τ' ὅπλο σου, Μοχίλοφ, τοῦ εἶπε. Θὰ κάνουμ' ἐπιθεώρηση, μὲ τὸν Πεπῖνο καὶ τὸ Μπροσέν.

Ὁ Ρῶσσος ξαφνιάστηκε καθὼς κι' ὁ λοχίας.

— Μὲ τὸ Μπροσέν; Μὰ αὐτὸς εἶναι φυλακισμένος, ὑπολοχαγέ μου. Οἱ τιμωρημένοι κάνουν ὑπηρεσία;

— Θὰ τὸν βάλω ἐγὼ νὰ κάμει ὑπηρεσία, καὶ θὰ ἰδεῖς γιατί. Μὰ σοῦ ἀναθέτω σένα νὰ τὸν προσέχεις, κι' ἂν θελήσει νὰ τὸ στρίψει...

Καὶ τέλειωσε τὴ φράση του μὲ μιὰ ἐκφραστικὴ χειρονομία.

Κατάλαβα, εἶπε ὁ Μοχίλοφ. Ἂν μὲ διατάξετε, θὰ τὸν πνίξω στὸ λεφτό. Εἶν' ἕνας παλιάνθρωπος ἱκανὸς γιὰ ὅλα. Στὸ λόχο κανεὶς δὲν ἔχει μάτια νὰ τὸν ἰδεῖ.

Ὕστερ' ἀπὸ δέκα λεπτά, οἱ τέσσερες ἄντρες ἔφτασαν στὴν ἄκρη τοῦ στρατοπέδου. Ὁ Γιώργος εἶπε τὸ σύνθημα στὸ φρουρὸ καὶ πέρασαν. Ὕστερα ἔκαμε νόημα στὸ Μοχίλοφ καὶ στὸ Μπροσὲν νὰ μείνουν μερικὰ βήματα πίσω.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἦταν καταφουρκισμένος γιατὶ τὸν ἀγουροξύπνησαν. Τὸ ὕφος του ἦταν ὕπουλο καὶ μοχθηρό, κι' ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τὸ Μοχίλοφ, ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ βρίζει.

Μὰ ὁ Ρῶσσος δὲν ἔδγαλε μιλιά.

Λίγο πιὸ μπρός, ὁ Καρδινιὰκ κι' ὁ Πεπίνος κουβέντιαζαν χαμηλόφωνα.

Ὅταν ἔφτασαν σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπ' τὴ συστάδα τῶν μπαμπού, ὁ ὑπολοχαγὸς φώναξε:

— Μπροσέν!

Ὁ στρατιώτης πλησίασε ἀργὰ κι' ἀπρόθυμα.

— Παράδοσε στὸ λοχία σου τὸ ὅπλο σου καὶ κράτησε τὴ μπαγιονέττα σου.

Ὁ Μπροσὲν ἑτοιμάστηκε νὰ διαμαρτυρηθῆ. Μὰ καθὼς ἀντίκρυσε τὸ ἀλύγιστο κι' ἀποφασισμένο βλέμμα τοῦ ἀξιωματικοῦ του, ὑπάκουσε.

— Τώρα, ἀκολούθησέ με!

Πλησίασαν τὰ μπαμποὺ μερικὰ βήματα. Ὁ λοχίας κι' ὁ Μοχίλοφ ἐρχόνταν ἀπὸ πίσω, λίγο μακρύτερα.

— Ρουσσώ! φώναξε δυνατὰ ὁ ἀξιωματικός.

Τότε μέριασαν τὰ φύλλα καὶ βγῆκε ὁ λιποτάχτης.

Στὸ ταλαιπωρημένο πρόσωπό του, ἡ ματιά του ἔδγαζε ἀστραπές. Καρφώθηκε στὸν ἐχθρό του καὶ δὲν ξεκόλλησε ἀπὸ πάνω του.

— Μὲ γνωρίζεις, Μπροσέν; εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή.

Ὁ στρατιώτης δὲν ἀπάντησε. Τἀπροσδόκητο αὐτὸ θέαμα τὸν μαρμάρωσε. Ἦταν σὰ νἄχε καρφωθῆ στὸ χῶμα καὶ κοίταζε πότε τὸν ἀξιωματικό, πότε τὸν παλιό του συνάδελφο...

Τί ζητοῦσαν ἀπ' αὐτὸν καὶ γιατὶ τὸν εἶχαν κουβαλήσει ἐδῶ πέρα;

Βέβαια δὲ φανταζόταν τὸ σκοπὸ τοῦ Γιώργου, γιατί, ξαφνικά, πῆρε μιὰν ἔκφραση χαιρεκακίας κι' ἔβαλε τὰ γέλια:

— Ἐ φιλαράκο!, εἶπε. Στάθηκες, κουτέ, καὶ σὲ τσίμπησαν; Ποιὸς σοῦ φταίει;

Μὰ ὁ Γιώργος βιαζόταν νὰ πάρει τέλος ἡ τραγικὴ αὐτὴ σκηνή. Στάθηκε ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἄντρες κι' εἶπε:

— Μπροσέν, εἶσαι ἄθλιος ἄνθρωπος. Σὺ ἀφάνισες τὸ συνάδελφό σου, σὺ τὸν ἔσπρωξες στὴ λιποταξία, σὺ τὸν ἔκανες ὅ,τι εἶναι τώρα: ἕνας Γάλλος ἀτιμασμένος!

— Ἄ, κάθησε καὶ σᾶς τὰ εἶπε; ἀπάντησε ὁ Μπροσέν, γελῶντας ἀκόμα... Ποιὸς τοῦ φταίει; Ἐγὼ μπορεῖ νὰ τοῦλεγα νὰ πάει νὰ πνιγῆ — θὰ πήγαινε; Μιὰ φορὰ ποὺ ἐγὼ δὲ λιποτάχτησα, γιατὶ μὲ ἀνακατώνετε σ' αὐτὴ τὴ βρωμοδουλειά;

— Ὁμολογεῖς λοιπὸν ὅτι σὺ τοῦπες νὰ λιποταχτήσει. Μ' αὐτὸ ποῦκαμες, τοῦκλεψες τὴν τιμή του. Τοῦδωσες τὴ μεγαλύτερη βρισιὰ τοῦ κόσμου. Χρωστᾶς νὰ τὸν ἱκανοποιήσεις, ἐδῶ δά, αὐτὴ τὴ στιγμή!

— Ἄλλο κι' αὐτό! ἔκαμε ὁ στρατιώτης, ἀφίνοντας τὸ κοροϊδευτικὸ γέλιο του. Τί γυρεύετε ἀπὸ μένα σήμερα, πρωὶ-πρωί;

— Μοχίλοφ, εἶπε ὁ Καρδινιάκ, δόσε τὴ μπαγιονέττα σου στὸν Ρουσσώ. Θὰ σταθεῖς μάρτυρας τοῦ Μπροσέν. Αὐτὸ βέβαια δὲ σἐνθουσιάζει, τὸ ξέρω, μὰ ὁ ἀγώνας πρέπει νὰ γίνει μ' ὅλους τοὺς κανόνες. Σύ, Πεπίνο, μάρτυρας τοῦ Ρουσσώ. Ἐγὼ θὰ διευθύνω τὸν ἀγώνα. Μπροσέν, βγάλε τὸ χιτώνιό σου, γιὰ νὰ μὴν εἶσαι ἀντικανονικός, κι' ἑτοιμαστῆτε.

Ὁ λιποτάχτης εἶχε βγάλει κι' ὅλας τὴν μπαγιονέττα ἀπ' τὴ θήκη της καὶ προχώρησε πάνω στὸν ἀντίπαλό του. Ἐκεῖνος ἐπιτέλους κατάλαβε τί τοῦ ζητοῦσαν. Ἔγινε κίτρινος σὰν τὸ κερί.

— Αὐτὸ λέγεται δολοφονία! μουρμούρισε.

— Ἕτοιμοι; ρώτησε ξερὰ-ξερὰ ὁ ἀξιωματικός.

Ὁ Μπροσὲν κοίταζε ἀκόμα τριγύρω του. Συλλογιζόταν, δίχως ἄλλο, πῶς ἂν μποροῦσε νὰ τὸ βάλει στὰ πόδια, θὰ γλύτωνε ἀπὸ μιὰ μονομαχία μὲ ἀντίπαλο ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ χωρατέψει. Ἡ πάλη αὐτὴ γινόταν ἀντικανονικὰ κι' ἂν τὸ μάθαινε ὁ συνταγματάρχης Ντυσέν, θὰ τὴν ἀπαγόρευε αὐστηρά.

Μὰ τὸ βαρὺ χέρι τοῦ Μοχίλοφ, τοῦ μάρτυρά του, ἀκούμπησε στὸν ὦμο του. Κατάλαβε πὼς κάθε ἀπόπειρα ἦταν μάταιη. Στάθηκε ἀντίκρυ στὸν ἀντίπαλό του, μὲ τὰ χείλια σφιγμένα, μὲ μιὰ νευρικὴ τρεμοῦλα στὰ χέρια καὶ περίμενε τὸ σύνθημα.

— Οἱ ἄνθρωποι σὰν καὶ σένα εἶναι, σχεδὸν δίχως ἐξαίρεση, δειλοί, εἶπε ὁ Γιώργος. Τουφεκίζουν δυστυχισμένους ἀνθρώπους, ποὺ δὲν κάνουν τὸ κακὸ ποὺ ἔκαμες ἐσύ... Ἔλα! εἶσ' ἕτοιμος;

— Ἕτοιμος, ἀπάντησε ὁ Μπροσέν, δαγκώνοντας τὰ χείλια.

Κι' ἀποφασισμένος νὰ πολεμήσει ὅσο μποροῦσε καλύτερα, ἀφοῦ δὲ γινόταν διαφορετικά, πῆρε τὴν κατάλληλη στάση.

Ὁ Καρδινιὰκ πῆρε μὲ τὸ χέρι του τὶς μύτες τῶν δυὸ λογχῶν, τὶς ἀκούμπησε τὴ μιὰ στὴν ἄλλη, κι' ἔδωσε τὸ σύνθημα:

— Ἐμπρός!

Ὁ Μπροσὲν πῆρε στάση ἐπιθετικὴ καὶ χτύπησε πρῶτος, πρᾶγμα ποὺ κανεὶς δὲν τὸ περίμενε. Τὸ κάτω-κάτω, ὁ ἀντίπαλός του ἦταν στρατιώτης καινούργιος, μ' ἕνα χρόνο μοναχὰ ὑπηρεσία, ἐνῷ αὐτὸς ἦταν παλιός, ψημμένος καὶ γυμνασμένος. Ἄλλωστε ὁ Ρουσσὼ ἦταν κι' ἀδυνατισμένος ἀπ' τὶς κακουχίες. Ἀφοῦ ἐπιμέναν νὰ μονομαχήσει, τί τοῦ κόστιζε νὰ τὸν ξεπαστρέψει; Μόνο ποὺ ἔπρεπε νὰ βιαστῆ νὰ τὸν χτυπήσει, γιὰ νὰ τελειώνει γρηγορώτερα.

Μὰ δὲν εἶχε ἀκόμα τελειώσει τὴν κίνηση ποὺ ἀπομάκρυνε τὸ χτύπημα τοῦ ἀντιπάλου του ἀπ' τὸ στῆθος του, ὅταν ἦρθε καὶ δεύτερο χτύπημα, κι' ἡ μπαγιονέττα τοῦφυγε ἀπ' τὰ χέρια καὶ πετάχτηκε δέκα βήματα μακριά.

Ὁ Ρουσσὼ ἔτρεξε, τὴν ἔπιασε ἀπ' τὴ λεπίδα καὶ τὴν ἔδωσε στὸν ἀντίπαλό του.

Κι' οἱ δυὸ πῆραν πάλι τὴ στάση τους. Ὁ Μπροσὲν ἦταν τώρα πιὸ ἐπιφυλακτικός.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΧΤΩΒΡΗΣ...

Ὀχτώβρης. Ὁ προσκυνητὴς
χειμώνας ταξιδεύει
στοὺς οὐρανούς, ποὺ τὸ ὕστερο
σαστίζει χελιδόνι...
Ὁ ἄνεμος γανουρίζεται
κ' ἡ φλόγα μιὰ φουντώνει
καὶ μιά, κάτω ἀπ' τὴν ἄχραντη
τὴ στάχτη της, χωνεύει.

Ὁ γλόμπος φέγγει ὁ διάφανος
τριανταφυλλένιο χρῶμα,
κάτω ἀπ' τὴ μπόρα, τὰ γυαλιά,
τὴν ἄπαυτη, μαυρίζουν.
Ὦ μὲς στὸ φθινοπωρινὸ
τὸ σπίτι, νὰ θυμᾶσαι,
ποὺ τὴν ψυχή τους οἱ νεκροὶ
καθρέφτες διανεμίζουν!

Μακριὰ εἶν' ὁ κόσμος. Πιὰ ὁ κουφὸς
τῶν ἁμαξιῶν ὁ κρότος
πεθαίνει μελαγχολικὰ
στὶς τρίδιπλες κουρτίνες.
Ἐξαίσια ἂς πλέξωμε ὄνειρα
στὶς πορσελάνες γύρω.

Πέρα, στὸ ἀπόμακρο μαβὺ
μιανῆς χαρᾶς σβησμένης
εἶναι φευγάτη μου ἡ ψυχή.
Κι' ἡ Ὥρα ποὺ γύρω κλώθει,
ἑκατὸ χρόνια σ' ὀν ἀρχαῖο
τὸ δίσκο της σημαίνει.

(Προσπάθεια, ἀπὸ τὸν Samain)

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ φθινόπωρο τυπικὰ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ Σεπτέμβρη· οὐσιαστικὰ ὅμως μπαίνει τὸν Ὀκτώβρη. Ἄλλη φορὰ δὲν ἦταν ἔτσι: ὁ Σεπτέμβρης ἦταν μήνας φθινοπωρινός. Ἀλλὰ ξέρετε γιατί; Γιατὶ ἐρχόταν δυὸ ἑβδομάδες ἀργότερα. Ἐνῷ τώρα, μὲ τὸ καινούργιο Ἡμερολόγιο, ἔρχεται δυὸ ἑβδομάδες,— 13 ἡμέρες γιὰ τὴν ἀκρίβεια,— νωρίτερα. Μὲ ἄλλους λόγους, εἶναι ἀκόμα Αὔγουστος, μήνας καλοκαιρινός.

Γι' αὐτὸ ἴσως, — καὶ τὄχω παρατηρήσει πολὺ τὰ τελευταῖα χρόνια, — τὰ παιδιὰ δὲν ἀκοῦνε μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση πὼς ἤρθε καιρὸς νἀφήσουν τὴν ἐξοχή, νὰ μποῦνε στὴν πόλη, νὰ ξαναπᾶνε στὸ σχολιό! Φυσικά! κάνει τόση ζέστη ἀκόμα! ἡ ἐξοχὴ εἶναι τόσο ποθητή! καὶ στὴν ἡλιοφλογισμένη καὶ κατασκονισμένη πόλη οὔτε σαλεπτσὴς ἀκόμα οὔτε καστανάς. Πῶς νὰ καταλάβῃ κανεὶς φθινόπωρο, χειμῶνα, σχολειό, χωρὶς σαλέπι καὶ χωρὶς κάστανο ψημένο; Μὰ καὶ χωρὶς σύννεφα, μπουμπουνητά, βροχές, λάσπες, δροσιά; Καλοκαίρι, ἀδελφέ! Καὶ μετὰ ἤρθαμε *ἀπὸ τώρα;*

Νὰ λοιπὸν καὶ μιὰ ἄλλη «ἀνωμαλία» ποὺ ἔφερε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου: Τὰ παιδιὰ τελειώνουν τὰ μαθήματά τους πρὶν μπῇ καλὰ-καλὰ τὸ καλοκαίρι — γιατὶ ὁ Μάης τῶν διακοπῶν εἶναι ὁ μισὸς σχεδὸν Ἀπρίλης, — καὶ τὰ ξαναρχίζουν πρὶν μπῇ καλὰ-καλὰ τὸ φθινόπωρο, γιατὶ ὁ Σεπτέμβρης τῆς ἐπιστροφῆς εἶναι ὁ μισὸς σχεδὸν Αὔγουστος. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ μποροῦσε νὰ λείψῃ εὐκολότατα, ἂν τὸ συλλογιζόνταν οἱ ἁρμόδιοι, τότε ποὺ παραδεχτήκαμε τὸ νέο Ἡμερολόγιο, κι' ὅριζαν τὸ κλείσιμο καὶ τὸ ἄνοιγμα τῶν Σχολείων δυὸ ἑβδομάδες ἀργότερα. Ἔτσι τὰ παιδιὰ δὲν θὰ παύανε τὰ μαθήματά τους παρὰ ὅταν θἄρχιζαν οἱ μεγάλες ζέστες, καὶ δὲν θὰ τὰ ξανάρχιζαν παρὰ μὲ τὶς πρῶτες φθινοπωριάτικες δροσιές, καὶ μὲ πολὺ περισσότερο πόθο βέβαια, ὅπως τὸν καλὸ παλιὸ καιρό...

Τώρα ὅμως συλλογιέμαι καὶ κάτι ἄλλο: Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ παραδεχτοῦμε καὶ μεῖς τὸ νέο, τὸ εὐρωπαϊκὸ Ἡμερολόγιο, ὅλοι οἱ σοφοὶ ἔλεγαν πὼς τὸ παλιό, τὸ δικό μας, ἦταν λανθασμένο, πὼς τὸ λάθος του ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο γινόταν μεγαλύτερο καὶ θὰ ἐρχόταν ἔτσι καιρός, ποὺ θὰ εἴχαμε χιόνια ὅταν τὸ Ἡμερολόγιό μας θὰ ἔλεγε ἄνοιξη, καὶ κυνικὰ καύματα ὅταν θὰ ἔλεγε χειμῶνα. Ἴσως, ὕστερ' ἀπὸ αἰῶνες, αὐτὸ νὰ συνέβαινε. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως βλέπω ὅτι συμβαίνει τὸ ἐναντίο. Στὸ κλίμα μας τουλάχιστο, στὴ χώρα μας, τὸ παλιὸ Ἡμερολόγιο συμφωνοῦσε περισσότερο μὲ τὸν ἥλιο, τὸν οὐρανό, τὴ διαδοχὴ τῶν ἐποχῶν. Κι' ὅταν ἔδειχνε ἄνοιξη, εἴχαμε ἄνοιξη· κι' ὅταν ἔδειχνε φθινόπωρο, εἴχαμε φθινόπωρο. Καὶ νὰ τώρα, ἔπρεπε νὰ μπῇ ὁ Ὀκτώβρης,— κατὰ τὸ νέο, — δηλαδὴ ὁ δεύτερος μήνας τοῦ φθινόπωρου, γιὰ νἀκουστῇ ἡ φωνὴ τοῦ καστανᾶ καὶ νὰ φύγουν τὰ χελιδόνια.

Θὰ πῆτε: Μήπως, φέτο, ἀπὸ ἄλλες μετεωρολογικὲς αἰτίες, τὸ καλοκαίρι παρατάθηκε ἔκτακτα; Κι' αὐτὸ πιθανό. Ἀλλὰ τὸ βέβαιο εἶναι, ὅτι μόλις σήμερα ποὺ σᾶς γράφω, ἄκουσα, γιὰ πρώτη μέρα, τὴν πολυσήμαντη αὐτὴ κραυγή: «Κάστανάαα!» Καὶ γιὰ πρώτη μέρα συλλογίστηκα πὼς μπαίνει Ὀκτώβρης καὶ πὼς πλησιάζει χειμώνας. Τότε πρόσεξα καλύτερα γύρο μου καὶ, μ' ὅλο τὸν ἐκθαμβωτικὸ ἥλιο ποὺ ἴσως μοῦ τὰ σκέπαζε, εἶδα κι' ἄλλα συμπτώματα πολλά.

Σ' ἐκείνη-κεῖ τὴν ταράτσα ἔχουν ἁπλωμένες μάλλινες κουβέρτες χοντρές. Ὅ,τι θὰ τὶς ἔβγαλαν ἀπὸ τὴ ναφθαλίνα καὶ τὶς ἄπλωσαν γιὰ νὰ ξεμυρίσουν. Τὴν ἡμέρα μπορεῖ νὰ κάνῃ ἀκόμα ζέστη, τὴ νύχτα ὅμως ἔχει δροσιὰ κι' αὔριο θἄχῃ κρύο. Τὰ ροῦχα, τὰ σκεπάσματα, πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμα: ἡ ἄμυνα κατὰ τῆς εἰςβολῆς... Νὰ καὶ στὸ ἀντικρινὸ σπίτι, ποὺ περνοῦν ἕνα τζάμι σπασμένο στὸ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας. Τὸ καλοκαίρι δὲν εἶχαν ἀνάγκη· τἄφιναν ἔτσι... ἀπὸ ἀμέλεια. Ἀλλὰ τώρα ποὺ μπαίνει Ὀκτώβρης, ὅλες αὐτὲς οἱ ἐπικίνδυνες τρύπες πρέπει νὰ βουλωθοῦν.

Νὰ καὶ τὰ βαρέλεια τῆς ταβέρνας, ποὺ ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ ὑπόγειο βγῆκαν τώρα στὸ ξέφωτο τοῦ δρόμου. Πρέπει νὰ ἐπιδιορθωθοῦν κι' αὐτά, νὰ πλυθοῦν, νὰ ἑτοιμαστοῦν γιὰ τὸν ὄψιμο μοῦστο. Ἄλλη φορά, θὰ γινόταν κρασὶ ὥς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ἀλλὰ τώρα, μὲ τὸ νέο Ἡμερολόγιο, ἡ γιορτὴ αὐτὴ τοῦ Βάκχου θἀναβληθῇ ὥς τῶν Ταξιαρχῶν: ὁ μοῦστος δὲν προφταίνει νὰ γίνῃ, γιατὶ τὸ νέο Ἡμερολόγιο δὲν τὸ παραδέχτηκαν καὶ τὰ... ἀμπέλια. Στὶς ἀμπελόβεργες ὅμως ποὺ σκεπάζουν τὰ σαββατιανὰ τοῦ πλανόδιου μανάβη μὲ τὸν ἔξυπνο γαϊδαρέλο, βλέπω καὶ μερικὰ φύλλα κίτρινα. Τἀμπέλια ἄρχισαν νὰ χρυσίζουν. Πῆραν τὸ χρῶμα τὸ φθινοπωρινό...

Ἕνας γειτονας σταματᾷ νἀγοράσῃ σταφύλια. Ὁ μικρός του γιὸς ποὺ τὸν συνοδεύει, ἐπωφελεῖται γιὰ νὰ φυλλομετρήσῃ τὸ βιβλίο ποὺ κρατεῖ. Εἶναι βεβαιότατα τὸ καινούργιο του Ἀναγνωστικό. Πρὸ ὀλίγου θὰ τοῦ τἀγόρασε ὁ μπαμπᾶς ἀπὸ τὸ Βιβλιοπωλεῖο. Εἶναι ἄκοπο κι' ὁ μικρὸς δυσφορεῖ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ γυρίσῃ ἀμέσως ὅλες τὶς σελίδες. Ποιὸς ξέρει τί ὄμορφες εἰκόνες θὰ εἶναι κρυμμένες ἐκεῖ-μέσα! Ὑπομονή, μικρέ μου. Σὲ λίγο θἄσαι στὸ σπίτι σου, θὰ πάρῃς ἕναν κοπτήρα ἢ ἕνα μαχαίρι, θὰ κόψῃς τὸ καινούργιο σου βιβλίο, θἀρχίσῃς νὰ τὸ ξεφυλλίζῃς τακτικὰ καί, ἐνῷ θὰ σὲ φωνάζουν στὸ τραπέζι, ἐσὺ θὰ κάνῃς τὸ κουφὸ αὐτὶ ὥς νὰ ἰδῇς ὅλες τὶς εἰκόνες.

Κι' ἀπὸ Δευτέρα σχολειό. Τὸ βιβλίο αὐτὸ ποὺ σοῦ κάνει τώρα τόση χαρὰ καὶ περιέργεια, ποιὸς ξέρει πόσες φορὲς θὰ σοῦ φανῇ βαρύ, βαρετό, καὶ πόσες φορὲς θὰ νυστάξῃς ἀπάνω στὶς εἰκονογραφημένες του σελίδες! Γιατὶ οἱ σελίδες αὐτὲς ἔχουν, βλέπεις, καὶ γράμματα, λόγια, πολλὰ λόγια, ποὺ ἐσὺ θὰ ὑποχρεωθῇς νὰ τὰ διαβάσῃς ὅλα, χωρὶς νὰ ξέρῃς ἀκόμα καλά... Ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ θὰ μάθῃς. Καὶ νὰ ἰδῇς τί εὔκολα ποὺ θὰ διαβάσῃς, κατὰ τὴν ἄνοιξη, τὶς τελευταῖες σελίδες αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ποὺ οἱ πρῶτες του, τώρα τὸ φθινόπωρο θὰ σοῦ κάνουν κόπο...

Ὅλα γύρο μου φωνάζουν πὼς μπαίνει Ὀκτώβρης, πὼς ἀρχίζει τὸ Φθινόπωρο, πὼς πλησιάζει ὁ Χειμώνας. Κι' αὔριο ἴσως, ὁ οὐρανὸς αὐτὸς ποὺ λάμπει τώρα χρυσογάλανος, θὰ βρέχῃ μαυροσυννεφιασμένος. Καλῶς νὰ ἔλθουν καὶ τὰ σύννεφα, κι' οἱ βροχές, καὶ τὰ χιόνια! Πάντα θὰ περιμένουμε τὴν Ἄνοιξη καὶ πάντα θὰ λέμε καὶ τοῦ χρόνου!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

3.

Μέσα στοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ
τὸ μεσονύχτι ἁπλώθη
Κι' ἐσβύσαν οἱ φωνές·
Ἀπ' τ' ἀπαλόγραμμο βουνὸ
τὸ φεγγεράκι ὀρθώθη
Νὰ λούσει κάθε φυλλωσιὰ
καὶ τὶς βουβὲς σκεπές.

Ζωὴ καμμιά. Μόνο σβυστὰ
κάποιοι τροχοὶ κυλοῦνε
Στὴν κρύαν ἐρημιά.
Καὶ ξάφνου μὲς στὴ σιγαλιὰ
τοῦ πετεινοῦ ἀντηχοῦνε
λαλήματα! Τὸν γέλασεν
ἡ φεγγαροβραδιά!..

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Εὐκολώτερο εἶναι νὰ χωρίσῃ κανεὶς τὴν ὄρα ἀπὸ τὸ σιτάρι, παρὰ τὸ δικαίωμα ἀπὸ τὴν αὐθαιρεσία καὶ τὸ καθῆκον ἀπὸ τὸ συμφέρο.

***

Οὔτε ὁ κοκκινολαίμης, τοῦ φθινόπωρου ὁ ποιητὴς ποὺ ἐσώπασε τὸν Γενάρη· οὔτε τὸ ἀηδόνι ποὺ δὲν ἄρχισε ἀκόμα τὸ τραγούδι του, ὑμνοῦν τὴν ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά. Κι' ἡ ὀμορφιά της θἄφευγε ἀτραγούδιστη, ἂν δὲν εἶχε τὸ παθητικὸ τρέμολο τοῦ γεροβάτραχου, ποὺ βιάζεται νὰ γιορτάσῃ μαζί της τὴν Ἄνοιξη ποὺ θὰ ἔλθῃ.

Δ. Γρ. Κ.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ'. (Συνέχεια)

Καὶ τρέχει πίσω ἀπὸ τάμάξι ποὺ εἶχε ξεκινήσει πάλι.

Τἔφθασε καὶ σὲ λίγω βρισκόταν κοντὰ στὴ θυρίδα.

— Ποῦ πάτε, κύρ-Γεροθωμά; ἔλεγε τρέχοντας μαζὶ μὲ τάμάξι Θέλετε λοιπὸν νὰ κάμετε τὴ Μαρίκα θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν ἀγωνία;

— Ὁ Νίκος ποὺ σᾶς εἶπα εἶναι, κύριε! εἶπε τότε στὸ σύντροφό του ὁ Γεροθωμάς. Δὲ λέτε τοῦ ἁμαξᾶ νὰ σταθῇ γιὰ νὰ τοῦ μιλήσω;

— Στάσου μιὰ στιγμή, ἁμαξά!

Τάμάξι σταμάτησε.

— Ἐλάτε, κύριε Νίκο, μέσα! εἶπε στὸ νέο ὁ σωτήρας τοῦ Γεροθωμᾶ. Θὰ σᾶς ἐξηγήσουμε ὅλα κι' ἔπειτα τάμάξι θὰ σᾶς πάῃ στὸ σπίτι τῆς κυρίας Μαρίκας, ποὺ σὲ λίγο θὰ πάψῃ νἀνησυχῇ.

Ὁ Νίκος ἀνέβηκε καὶ τάμάξι ἔφυγε πάλι σὰν ἀστραπή.

***

Ἀλλὰ τί ἔκανε ἡ δυστυχισμένη Μαρίκα, μονάχη τόσες ὧρες;

Προσπάθησε νὰ ἐργαστῇ περιμένοντας, ἀλλὰ τὰ δάχτυλά της ἔτρεμαν καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ κρατήσουν τὴ βελόνα... Εἶχε ἀνάψει φωτιὰ στὸ τζάκι, ἔφερε κεῖ κοντὰ τὴν ψάθινη πολυθρόνα ὅπου καθόταν ὁ γέρος της, ἔβαλε καὶ τὸ τσιμπούκι του στὸ τραπέζι γιὰ νὰ τὸ βρῇ ὅταν θἀρχόταν, ξεκρέμασε καὶ τὸ παλιό του ἐπανωφόρι ποὺ τὸ ἔβαζε στὸ σπίτι γιὰ νὰ μὴ χαλᾷ τὸ καινούργιο, τοῦ ἑτοίμασε καὶ τὶς παντούφλες του. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ κλαίῃ, συλλογιζόμενη πὼς ὅλες αὐτὲς οἱ ἑτοιμασίες ἦταν ἴσως περιττὲς καὶ πὼς ποτὲ ἴσως δὲν θὰ ξαναγύριζε στὸ σπίτι του ὁ Γεροθωμάς...

Ἡ ὥρα περνοῦσε. Οἱ γειτόνισσες μαζεύτηκαν καὶ πρασπαθοῦσαν νὰ παρηγοροῦσαν τὴ Μαρίκα. Μὰ ἡ Μαρίκα ἦταν ἀπαρηγόρητη.

Νύχτωσε κιόλα καὶ σηκώθηκε νἀνάψῃ τὴ λάμπα, συλλογιζόμενη πόσες εὐτυχισμένες βραδιὲς εἶχε φωτίσει ἡ λάμπα αὐτή, ποὺ τὴν ἄναβε τώρα γιὰ μιὰ βραδιὰ θλιβερὴ καὶ μαύρη...

Ἀλλὰ μὲ τὸ ἄναμμα τῆς λάμπας, ἀκούστηκε στὴ σκάλα ἕνα βιαστικὸ ἀνέβασμα... Ἡ Μαρίκα τρέχει, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ βλέπει μπροστά της τὸ Νίκο ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ χτυπήσῃ.

— Τὸν βρήκατε; τὸν ρώτησ' εὐθύς.

— Τὸν βρῆκα! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ νέος. Ζῇ, εἶναι καλὰ καὶ σὲ λίγο θὰ τὸν ἰδῇς.

Στὴν ἀρχή, ἡ Μαρίκα δὲν μπόρεσε νὰ μιλήσῃ. Θἄλεγες πὼς μετὰ τὴν πρώτη ἐρώτηση, ἡ γλῶσσα της δέθηκε. Καὶ μπῆκε στὴν κάμαρα κλαίγοντας.

Ὕστερα, ἀφοῦ ἀνακουφίστηκε λίγο, εἶπε:

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε Νίκο. Μὰ εἶναι βέβαιο; Τὸν εἴδατε; Ποῦ εἶναι; Καὶ γιατὶ δὲν ἦρθε μαζί σας;

— Μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν σὲ γελῶ. Τὸν εἶδα, τοῦ μίλησα καὶ μοῦ μίλησε τόση ὥρα. Μοῦ παράγγειλε μάλιστα νὰ σοῦ πῶ νὰ ἡσυχάσῃς. Τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία, λέει, νὰ μὴν ἔχῃς.

— Περίεργο πρᾶγμα! ἔκαμε ἡ Μαρίκα. Μὰ γιατὶ δὲν τὸν φέρατε; Κάτι δυσάρεστο θὰ μοῦ κρύβετε, δὲν γίνεται! Μὴν εἶναι ἄρρωστος; μὴν ἔπαθε τίποτα στὸ δρόμο;..

— Ὄχι, ὄχι! Οὔτε ἄρρωστος εἶναι, οὔτε πληγωμένος. Δὲν μπορεῖ ὅμως νἄρθῃ ἐδῶ οὔτε ἀπόψε οὔτε αὔριο. Σὲ δεκαπέντε μέρες τὸ πολὺ θὰ τὸν ξαναΐδῇς.

— Σὲ δεκαπέντε μέρες;! φώναξε ἡ Μαρίκα. Μὰ γιατί; ποῦ εἶναι; δὲν μπορῶ νὰ πάω νὰ τὸν ἰδῶ;

— Ἀδύνατο! ἀπαγορεύεται!

— Θέ μου! μὰ δὲ θὰ μοῦ πῆτε λοιπόν;... Κάτι μοῦ κρύβετε! Μὲ γελᾶτε!

Κι' ἡ Μαρίκα ξανάρχισε τὰ κλάματα.

— Ἔλα, ἡσύχασε, τῆς εἶπε ὁ Νίκος, μὴν κλαῖς καὶ δὲ σὲ γελῶ... Μὰ θἄμουν ἐγὼ τώρα χαρούμενος, ἂν ἦταν τίποτα κακό; Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἡ χαρά μου δὲν εἶναι προσποιητή, αὐτὸ τὸ βλέπεις καλά... Κοίταξέ με!

Ἀλήθεια. Τὸ πρόσωπο τοῦ Νίκου φανέρωνε χαρὰ πραγματική.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'. (Συνέχεια)

Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε μὲ πόση χαρὰ ἄκουσε ἡ Μαρίτσα τὰ λόγια τῆς μητέρας της. Τὴν ἴδια μέρα πῆγαν στὸ περβόλι τοῦ μπάρμπα-Μαθιοῦ καὶ τὸν ρώτησαν ἂν εἶχε νὰ τοὺς δώσῃ κανένα σμάρι.

— Μάλιστα, κυρίες μου, ἀποκρίθηκε ὁ περβολάρης. Μοῦ φαίνεται πὼς σὲ λίγες μέρες ἕνα σμάρι θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ μελίσσι μου. Καὶ θὰ σᾶς εἰδοποιήσω. Ὡστόσο κάμετέ του τόπο, νὰ τὸ βάλετε στὸ περβόλι σας.

Φώναξαν τότε τὸ μαστρ' Ἀντώνη, τὸ μαραγκό, ποὺ ἤξερε κι' ἀπὸ μελίσσια, καὶ αὐτὸς διάλεξε στὸ περβόλι τὸ πιὸ κατάλληλο μέρος, ἀνάμεσα στὰ θυμάρια καὶ στὶς ρεζεντάδες. Ἐκεῖ ἔστησε μιὰ γυρτὴ σκεπὴ σὲ τέσσαρα ποδάρια καὶ κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ σκεπή, σὲ μικρὴ ἀπόστασι, ἀπὸ τὸ χῶμα, κάρφωσε μιὰ σανίδα ἀνάμεσα στὰ τέσσαρα ποδάρια. Ἡ κυψέλη ἦταν ἕτοιμη. Δὲν ἔμενε τώρα παρὰ νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ κι' ὁ Μαθιὸς ἂν ἦταν ἕτοιμο τὸ σμάρι.

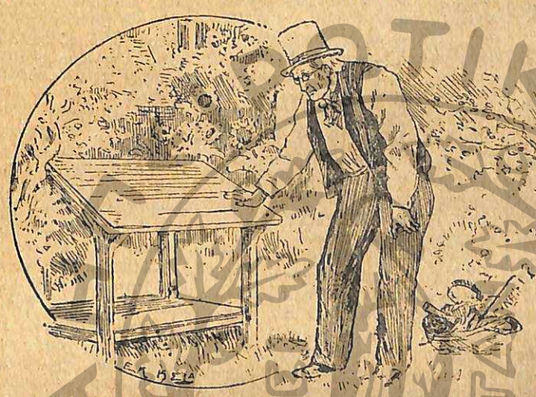

Τί ἀνυπομονησία ποὺ τὴν εἶχε ἡ Μαρίτσα! Γρήγορα ὅμως ἱκανοποιήθηκε: ὁ μπάρμπα-Μαθιὸς τοὺς μήνησε νὰ πάνε στὸ περβόλι του κάτι νὰ ἰδοῦν. Ἡ Μαρίτσα μὲ τὴ μητέρα της πῆγαν εὐθύς. Ὁδηγήθηκαν στὸ μέρος ὅπου ἦταν ἡ κυψέλη, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ πλησιάσουν πολύ, γιατὶ οἱ μέλισσες ἦταν ἐξαγριωμένες.

Πετοῦσαν ὅλες μαζὶ ὁλόγυρα στὸ σπιτάκι τους, μπαινόβγαιναν ἀπὸ τὴν πορτούλα καὶ φαινόνταν ἀνήσυχες, ταραγμένες, σὰ νὰ τοὺς συνέβαινε κάτι ἔκτακτο καὶ δυσάρεστο... Μὲ περισσότερη ἀκόμα ἔκπληξη, ἡ Μαρίτσα εἶδε τότε μιὰ μαύρη μπάλα, μεγάλη σχεδὸν σὰν τὸ κεφάλι της, νὰ κρέμεται ἀπὸ τὴ σκεπὴ τῆς κυψέλης, ἴσα-ἴσα μπροστὰ στὴν πορτούλα. Τὴν κοίταξε καλύτερα τὴ μπάλα αὐτή, κι' εἶδε πὼς τὴν ἀποτελοῦσαν ἕνα σωρὸ μέλισσες, κολλημένες ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη.

— Νὰ οἱ νέες μέλισσες, τῆς εἶπε ἡ μητέρα της, ποὺ ἔγιναν πολλὲς καὶ δὲν χωροῦν πιὰ στὴν κυψέλη. Οἱ παλιὲς τὶς διώχνουν, τοὺς κάνουν ἔξωση. Καὶ τώρα πρέπει νὰ πάνε νὰ βροῦν ἄλλο σπίτι. Αὐτὲς οἱ μέλισσες, αὐτὴ ἡ μπάλα, εἶναι τὸ σμάρι ποὺ λέγαμε. Κοίταξέ το, μὰ μὴν παραπλησιάσῃς, γιατὶ οἱ ἄλλες μέλισσες, ποὺ εἶναι θυμωμένες, μπορεῖ νὰ σὲ τσιμπήσουν.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 144]

Γέμισαν ζωὴ καὶ θόρυβο τὰ κεραμίδια
ἀπὸ τἀνήσυχα, λάλα χελιδόνια
ποὺ θὰ φύγουν τώρα ποὺ οἱ βροχές, τὰ χιόνια
θὲ νἀρχίσουν τὰ τρελλὰ παιχνίδια.

Φεύγουν τοῦ καλοκαιριοῦ τὰ ζωντανὰ στολίδια
ποὺ χτίζαν τὶς φωλιὲς στὶς στέγες, στὰ μπαλκόνια
καὶ γύριζαν πιστά, ὅλα τὰ χρόνια,
καθένα στὴν ἀγαπημένη του φωλιὰ τὴν ἴδια.

Καὶ τώρα ποὺ φαρδειὰ ἡ ξεραΐλα
θὰσκορπιστῇ στὰ κίτρινα τὰ φύλλα
θὰ μείνουμε μονάχα μὲ μιὰ ἐλπίδα :

Πῶς θὰ περάσῃ ἡ κακοκαιριὰ καὶ πάλι,
θὰ ξεθυμάνῃ τῶν στοιχείων ἡ πάλη
καὶ κεῖνα θὰ ξανάρθουν στὴν Πατρίδα.

Μαργαρίτα

Η ΠΟΛΗ ΚΛΑΙΕΙ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 125]

Μετὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Σμύρνης, ὁ κόσμος ἀπ' τὴν Πόλη ἔφευγε νὰ σωθῇ στὴ μητέρα Ἑλλάδα. Θἆταν τέλη Σεπτεμβρίου. ἐμεῖς εἴμεθα ἀκόμα στὴν Πρίγκηπο, εἴχαμε ὅμως ἀρχίσει τὶς ἑτοιμασίας μας γιὰ τὴν Πόλη· ὅταν, ἕνα βράδυ, ἦλθε ὁ μπαμπὰς κάπως στενοχωρεμένος. Τί νὰ εἶχε ἄραγε ; Ὕστερα τὸν ἄκουσα νὰ λέγῃ στὴν μαμμά: «Πρέπει νὰ φύγωμε, οἱ Τοῦρκοι εἶναι ἐξαγριωμένοι...»

Τὸ ἄλλο πρωΐ, σὰν σηκώθηκα, μοῦ εἶπε ἡ μαμμά : «Νὰ πᾷς νἀποχαιρετήσῃς τὸ βουνὸ πρὶν φύγωμε, γιατὶ ἴσως δὲν τὸ θὰ ξαναϊδῇς γρήγορα· θὰ πᾶμε στὰς Ἀθήνας·» Μοῦ τὸ ἔλεγε αὐτὸ ἡ μαμμά, γιατὶ πάντα συνήθιζα, πρὶν φύγωμε, νὰ ἐπισκέπτωμαι γιὰ τελευταία φορὰ τὸ βουνό.

Ἔβαλα τὸ καπέλλο μου καὶ διευθύνθηκα μελαγχολικὴ πρὸς αὐτό. Πάντα, ὅταν φεύγαμε, ἤμουν λυπημένη μ' αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχα ὄρεξη γιὰ νὰ κλάψω, ὅσο συλλογιζόμουνα τὴ φράση τῆς μαμμᾶς: «Ἴσως δὲν θὰ τὸ ξαναϊδῇς γρήγορα...» Καϋμένο νησί, σκέφθηκα, πόσα χρόνια μᾶς φιλοξενεῖς, καὶ τώρα, στὸν κίνδυνο, σἀφίνομε ἔρημο καὶ φεύγομε ..

Σἂν ἔφθασα στὸ βουνό, μοῦ φάνηκε σὰ νἆχε ἀλλάξει· εἶχε μιὰν ὄψη πολὺ μελαγχολική, ὁ οὐρανὸς ἀπὸ πάνω του ἦταν συννεφιασμένος καὶ τὰ πουλιὰ δὲν κελαϊδοῦσαν ὅπως πρίν... Θαρρεῖς πως κι' αὐτὸ λυπόταν καὶ μοῦ ἔλεγε : «Ἐσὺ φεύγεις, πᾶς νὰ ζήσῃς στὴ γλυκειά σου πατρίδα, ἐγὼ ὅμως μένω ἐδῶ, στὰ χέρια τῶν Τούρκων, νὰ κλαίω τὴ μαύρη σκλαβιά μου!...» Καθὼς ἄκουα αὐτά, μιὰ βροντὴ τάραξε τὴν ἡσυχία τοῦ βουνοῦ· καὶ ψιλὴ-ψιλὴ ἡ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτῃ. Τὸ νησί, τὸ βουνό, ἔκλαιγε!

Γύρισα, ἔκοψα μὲ δακρυσμένα μάτια ἕνα κλαδὶ πεύκου καὶ εἶπα: «Καϋμένο νησί! μὲ ὅλα αὐτά, δὲν πιστεύω νἀργήσω νὰ σὲ ξαναϊδῶ». Ὅλη τὴν ἡμέρα, τὸ νησὶ ἔκλαιγε· τὸ βράδυ, κατὰ τὶς τέσσερις, ἦλθε ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ φεύγαμε. Γύρισα γιὰ τελευταία φορὰ καὶ τὸ εἶδα βυθισμένο θαρρεῖς στὸν καϋμὸ τῆς πικρῆς σκλαβιᾶς του. Δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου, καὶ μπῆκα στὸ βαποράκι... Δὲν ἤθελα νὰ μὲ δοῦν ποὺ ἔκλαιγα.

Στὴν Πόλη μείναμε μιὰ μέρα. Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ μεγάλη βασίλισσα ἦταν λυπημένη κι' ἔρριχνε χοντρὰ τὰ δάκρυά της... Τὸ πρωΐ μπήκαμε στὸ βαπόρι γιὰ νἄλθωμε στὰς Ἀθήνας. Ἀνέβηκα στὸ κατάστρωμα νἀποχαιρετήσω τὴν Πόλη, ποὺ θαρρεῖς ποὺ μοῦ ἔλεγε : «Ὅταν ἤμουν ἑλληνικὴ καὶ ἡ δόξα μὲ στεφάνωνε μὲ ὅλες ἐκεῖνες τις γαλανὲς σημαῖες, ἔμενες να μὲ καμαρώνῃς· μὰ τώρα ποῦ ἔχασα τὰ μεγαλεῖα μου, φεύγεις καὶ μὲ ἀφίνεις στὴ μεγάλη μου λύπη, στὴ σκλαβιὰ τῶν Τούρκων. Μὰ θὰ ξανάλθῃς πάλι, ἔννοια σου, γρήγορα πάλι θὰ γίνω ἑλληνική!»

Τὸ βαπόρι σφύριξε σὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετοῦσε, κι' ἄρχισε νὰ φεύγῃ. Σήκωσα τὸ χέρι μου καὶ εἶπα : «Ἀντίο, Πόλη, κι' ἔννοια σου! Πάλι μὲ χρόνους καὶ καιροὺς πάλι δική μας θἆσαι!» Τὸ βαπόρι εἶχε φθάσει στὸν Πύργο τοῦ Λεάνδρου· γύρισα νὰ τὴν ξαναϊδῶ γιὰ τελευταία φορά, καὶ τὴν εἶδα βυθισμένη καὶ μελαγχολικὴ νὰ σκέπτεται τὴν ...

Πικρὴ Σκλαβιά της.

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 119]

Χθὲς περπατοῦσα στὸν ὁλάνθιστο καὶ καταπράσινο κῆπο, ἀνάμεσα στὶς βιόλες καὶ στὰ τριαντάφυλλα, κόβοντας κι' ἀπὸ ἕνα ὄμορφο ἄνθος. Μεθυσμένος ἀπ' τὸ βαρύ τους ἄρωμα, ζαλισμένος ἀπ' τῶν πουλιῶν τὰ τιτιβίσματα, ἔφτασα σὲ μιὰν ἀπόμερη γωνιά, κοντὰ στὸ φράχτη, ὅπου ἡ Λουλού, — τὸ μικρούλι μας ἀρνάκι, — δεμένο στὸ φράχτη, ἔτρωγε τὰ δροσερὰ χορτάρια. Τοῦ χάϊδεψα τὸ κάτασπρο μαλλὶ κι' ἔσκυψα νὰ τοῦ κόψω λίγα χόρτα, ὅταν ἀνάμεσα στ' ἀγριόχορτα αὐτά, — τὶς τσουκνίδες καὶ τὰ τριφύλλια — διέκρινα ἕνα μὸβ ἀγριολούλουδο μὲ δροσερὰ ὄμορφα πέταλα.

Στήριξα τὸ γόνατό μου στὴ χλόη καὶ τὸ μυρίστηκα. Τί εὐωδιὰ ἦταν ἐκείνη! Πέταξα τὰ γιούλια καὶ τὰ τριαντάφυλλα ποὺ κρατοῦσα μὲ περιφρόνηση καί, χωρὶς νἀργοπορήσω, τὸ ἔκοψα, τὸ ξαναμυρίστηκα καὶ τρέχοντας πῆγα καὶ τὸ ἔβαλα σ' ἕν' ἀνθογυάλι.

Σήμερα πρωὶ-πρωί, πρὶν ὁ ἥλιος κλέψει τὰ διαμάντια τῶν λουλουδιῶν — τὴ δροσιά τους, — ψάχνοντας, ἐπίτηδες τώρα, στὸ ἴδιο μέρος, εἶδα ἕνα ἄλλο ὅμοιο ἀνθάκι, ποὺ τὰ μεταξωτά του πέταλα τὰ διαμαντοποίκιλτα, μόλις θὰ εἶχαν ἀνοίξῃ. Δὲν τὸ ἔκοψα· σίμωσα τὴν μύτη μου στὰ πέταλά του κι' ἔμεινα κοιτάζοντάς το ὥρα.

Νὰ τὸ κόψω; σκέφτηκα. Τὸ χθεσινὸ ξεράθηκε μέσ' στὸ ἀνθογυάλι· αὐτὸ θὰ ζήσῃ πιὸ πολὺ ἐδῶ. Νὰ τ' ἀφήσω ἐδῶ μὲ γειτόνισσες τὶς τσουκνίδες ; Θὰ ζήσῃ βέβαια πιὸ πολὺ ἐδῶ· μ' ἂν τὸ κόψω, θὰ ζήσῃ πιὸ λίγο ἀλλὰ ὄχι ἔτσι. Ἐδῶ κανεὶς δὲν θα τὸ ἰδῇ κι' ἴσως τὸ ἀρνί μας νά τὸ φάῃ. Ἀλλὰ στ' ἀνθογυάλι; Ὤ! ἐκεῖ ὅλοι θὰ τὸ κοιτάζουν μὲ θαυμασμό. Κι' ἡ Δώρα θὰ χαρῇ ὅπως καὶ χθὲς ποὺ δὲν τῆς ἔκανε καρδιὰ νὰ τὸ ἀφήσῃ ἀπ' τὰ μάτια της καθὼς τὸ εἶδε.

Καὶ χωρὶς δισταγμό, τὸ ἔκοψα.

Δούης Ἡλιοπερίχυτος

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΟΥ ΓΡΑΜΜΑ

«στὴν ἀξέχαστη Χαλικουτοπούλα»

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 135]

... Πήγαμε ἀπ' τὸ πρωΐ στὸ χωριὸ καὶ καθήσαμε ὅλη μέρα. Ὁ ἥλιος ἦταν τόσο δυνατὸς ποὺ «ἔκαιε πέτρες» καθαρὸς ὁ καταγάλανος οὐρανός, τὰ χωράφια ὁλοπράσινα ἀπ' τὴ βλάστηση, στολισμένα μὲ τ' ἀνεκτίμητα πετράδια ποὺ τοὺς χαρίζει ἡ πρωινὴ ὀμίχλη. Ὁ ἀέρας μύριζε βρεμμένο χόρτο, ἀνακατεμένο μὲ τὶς λεπτές μυρωδιὲς τῶν ἀγριολουλουδιῶν. Τ' ἀρνάκια χορτασμένα πηδοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἐνῶ στὰ δέντρα, οἱ φτερωτοί μας φίλοι ἐτερέτιζαν τὰ πιὸ εὔθυμά τους τραγούδια. Φωνὲς τὰ παιδιά, παιγνίδια, χαρὰ Θεοῦ.

***

Καὶ θυμίζομαι τὶς «Pleiades» μιὰ τοποθεσία δυὸ ὧρες ἔξω ἀπὸ τὴ Λωζάνη. Ἐκεῖ, ἦταν, ὅσο μακριὰ μποροῦσε νὰ δῇ τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου, κι' ἀκόμα πιὸ πολύ, γεμάτο ναρκισσους.

Κάτασπρες οἱ κορφὲς ἐκεῖνες, τὸν Ἀπρίλη ἀπὸ τὰ λουλούδια, ὅπως κάτασπρες ἦταν τὸν Γεννάρη ἀπὸ τὰ χιόνια. Κόψαμε ὅσα μπορέσαμε, χορέψαμε, κυλισθήκαμε μέσα στὴν παρθένα αὐτὴ καλλονή.

Δεξιὰ μας κι' ἀριστερὰ ὀνομαστὲς κορφές, κάτω ἀντικρύ μας ἡ λίμνη τῆς Λωζάνης καὶ πιὸ πίσω ἡ βαρειὰ σιλουέττα τῶν ὀρέων τῆς Σαβοΐας.

Νεφέλη

ΛΟΥΛΟΥΔΑ

[Ἀριθ. Ἐγκ. 131]

Κρίνος. — Λουλούδι πάλλευκο κι' ἁγνό, σύμβολο θεῖο, ποὺ μοιάζεις μὲ τὴν καρδούλα τ' ἀθώου παιδιοῦ ...

Ρόδο. — Εἶσαι βασιλιὰς τῶν λουλουδιῶν στὴ χάρη, στὰ χρώματα, στὸ ἄρωμα, ἀλλὰ ... καὶ λίγο περήφανο γιαὐτές σου τὶς ὀμορφιές.

Παπαρούνα. — Κἄποιο πρωὶ φάνηκες κατακόκκινη· μόλις ἄνοιξες τα ὡραῖα σου πέταλα στὴ ζωή, καὶ τὸ ἡλιοβασίλεμμα ἔγυρες μαραμένη πάνω στὰ κίτρινα στάχυα...

Ἀνεμώνα. — Γλυκειὰ ἀνοιξιάτικη αὐγούλα, ξεπετάχτηκες χαρωπή, ἀλλ' ὢ δυστυχία σου, δὲν πρόφθασες νἀνοίξῃς τὰ πέταλά σου, καὶ κάποια παιδούλα σὲ ἔκοψε καρφώνοντάς σε στὰ μαλλιά της γιὰ στολίδι ...

Μενεξές. — Ἀθώρητο καὶ ταπεινὸ λουλουδάκι, ποὺ τὰ γύρω σου γεμίζεις μὲ τὸ ἄρωμά σου, λεπτὸ καὶ ἁγνὸ πλασματάκι, ὦ! γιατὶ ἡ τόση σου ταπεινοφροσύνη; Τί τάχα νὰ σοῦ λείπῃ ;

Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 142]

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸν Ἠλεκτρικὸν Ἀθηνῶν—Πειραιῶς.

Δυὸ γριὲς κάθονται σ' ἕνα βαγόνι ὅπου κάθεται καὶ ἕνας κύριος περασμένης ἐπίσης ἡλικίας. Ἡ πρώτη γριὰ σηκώνεται κι' ἀνοίγει τὸ παράθυρο, γιατί, καθὼς λέγει, ἔχει σκάσει. Ἡ δεύτερη σηκώνεται καὶ τὸ κλείνει, γιατί, καθὼς λέγει, ἔχει πουντιάσει. Ἡ πρώτη σηκώνεται καὶ τὸ ἀνοίγει ἐκ δευτέρου, βρίζοντας τὴν ἄλλη, ἡ ὁποία ὅμως δὲν χάνει καιρό, ξανασηκώνεται καὶ τὸ κλείνει.

Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται πολλὲς φορὲς καὶ ἂν δὲν ἔμπαινε ὁ εἰσπράκτορας, ὡρισμένως θὰ ἐξεμαλλιάζοντο «Κύριε, λέγει ἡ πρώτη, ἀνοῖχτε τὸ παράθυρο γιατὶ θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ ζέστη. — Πρὸς Θεοῦ! λέγει ἡ δεύτερη, κλείστε το γιατὶ εἶμαι κρυωμένη καὶ ἂν κρυώσω περισσότερο, θὰ πεθάνω!» Ὁ εἰσπράκτορας τὰ εἶχε χάσει καὶ δὲν ἤξερε ποιὰ ἀπ' τὶς δυὸ νἀκούσῃ : νὰ τὸ κλείσῃ ἢ νὰ τἀνοίξῃ ;

Τέλος ἐπεμβαίνει ὁ κύριος, ποὺ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἄκουγε ἄφωνος, καὶ λέγει στὸν εἰσπράκτορα :— Ἄνοιξέ το μιὰ στιγμὴ νὰ πεθάνῃ ἡ μία ἀπὸ τὸ κρύο· κλεῖστο ἔπειτα νὰ σκάσῃ ἡ ἄλλη ἀπὸ τὴ ζέστη, καὶ ἔτσι θὰ γλυτώσουμε κι' ἀπὸ τὶς δυό.

(Ἀνέκδοτο) *Ἀργυρᾶ Σελήνη*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ζωολογία.

— Πῶς ὀνομάζεται τὸ ζῶον ποὺ ἔχει τέσσαρας πόδας ;

— Τετράποδον.

— Καὶ τὸ ζῶον ποὺ ἔχει δύο ;

— Ἄνθρωπος.

Μικρὸς Γλεντζὲς

***

Ἡ μικρούλα ὑπηρέτρια :

— Μὴν ἐχάσατε σεῖς, κυρία, αὐτὲς τὶς δέκα δραχμές ;

— Ναί, ἀλλὰ νὰ τὶς κρατήσῃς γιὰ τὴν τιμιότητά σου.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἡ κυρία χάνει πενήντα δραχμὲς καὶ ρωτᾷ τη μικρὴ ὑπηρέτρια μὴν τὶς εἶδε.

— Μάλιστα, κυρία, τὶς βρῆκα χάμω· ἀλλὰ τὶς κράτησα γιὰ τὴν τιμιότητά μου.

Βραχνόκοττα

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 Εὐριπίδου
τὴν 28 Σεπτεμβρίου 1925

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Πλησιάζει νὰ τελειώσῃ ἡ δημοσίευση τῶν ἐγκριθέντων κομματιῶν κι' ἴσως δὲν θἄχω γιὰ τὰ τελευταῖα φυλλάδια αὐτοῦ τοῦ χρόνου. Γι' αὐτὸ πρέπει τώρα νὰ σᾶς ζητήσω γιὰ τὴν Δ' Τριμηνία. Θὰ μοῦ στείλετε ὅλοι ὅσοι θέλετε *ἀπὸ ἕνα μόνο κομμάτι*. Ἀλλὰ μὲ μιὰ συμφωνία: Δὲν θἄχετε καμμιὰν ἀξίωση νὰ δημοσιευθῇ, οὔτε ἂν εἶναι καλὸ καὶ σᾶς τὸ ἐγκρίνω. Γιατὶ ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ποὺ θὰ λάβω, δὲν θὰ δημοσιευθοῦν παρὰ ὅσα χωρέσουν στὰ ἐλεύθερα φυλλάδια μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου. Ἂν λάβω μάλιστα πολλά, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ ἔχω τόπο οὔτε γιὰ νὰ τἀναφέρω ὅλα στὶς Ἐγκρίσεις. Ὅσα προφτάσω κι' ὅσα μπορέσω.

Σᾶς συσταίνω λοιπὸν τὰ ἑξῆς : Α') νὰ μὴ μοῦ στείλετε, γιὰ κανένα λόγο, περισσότερα ἀπὸ ἕνα, κι' ὅσο μπορεῖτε πιὸ σύντομο. Β') Νὰ κρατήσετε ἀντίγραφο, γιὰ νὰ μοῦ τὸ ξαναστείλετε τὴν Α' Τριμηνία τοῦ 1926, ἂν δὲν μπορέσω νὰ τὸ δημοσιεύσω τώρα ἢ νὰ τὸ κρίνω. (Ἀντίγραφο ἄλλωστε πάντα πρέπει νὰ κρατῆτε, γιὰ πολλοὺς λόγους καὶ προπάντων γιατὶ ποτὲ ἐγὼ δὲν ἐπιστρέφω χειρόγραφα.) Καὶ Γ') νὰ μὴ μοῦ στείλετε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἕνα, τὸ δικό σας, καὶ κομμάτια, γραμμένα πάλι ἀπὸ σᾶς, ἀλλὰ μὲ ψευδώνυμα ἀδελφιῶν σας ἢ φίλων σας, γιατὶ κανέν' ἀπὸ τὰ *ὑποβολιμαῖα* αὐτὰ δὲν θὰ λάβω ὑπ' ὄψει.

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φύλλο θἀρχίσω τὶς ἐγκρίσεις. Γιατὶ ἔχω κιόλα μερικά, ποὺ μοῦ τὰ ἔστειλαν φίλοι μου μόλις εἶδαν ὅτι θἄρχιζα σὲ λίγο νὰ δέχωμαι. Εἶναι: δυὸ ἀπὸ τὰ ποιήματα τοῦ *Ἰδανικοῦ*, ἓν ἄλλο τοῦ *Μουσηγέτου* καὶ διάφορα πεζὰ τῶν *Δεβεντογιάννη, Μικροῦ Καλλιτέχνου, Εὔας* («Ὁ ἐρχομὸς τῆς ἀδελφῆς») καὶ *Ἀργυρᾶς Σελήνης*.

Τὸ Ἡμερολόγιό σου, *Μικρὲ Καλλιτέχνη*, τὸ πέρασα στὰ κομμάτια τῆς Σελίδος γιὰ νὰ κριθῇ ἐν καιρῷ. Ὁ τύπος *ὄντουσαν* (καθόντουσαν κτλ.) εἶναι ἰδιωματικός. Ὁ κοινὸς τῆς δημοτικῆς εἶναι *ὄνταν* γιὰ τὸν πληθυντικὸ καὶ *ὅταν* γιὰ τὸν ἑνικό, (ὁ Πέτρος *καθόταν*, ἐκεῖνοι *καθόνταν*.) Ὑπάρχει ὅμως καὶ τύπος *κάθονταν* ἢ *κάθουνταν* ποὺ τὸν μεταχειρίζονται πολλοί. — Τἀστέρια πάντα *τρεμοσβύνουν*, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πλανῆτες ποὺ τὸ φῶς τους εἶναι σταθερό, ἄτρεμο. Ὅταν ὅμως εἶναι φεγγάρι, πανσέληνος, τἀστέρια *σβύνουν*, ἐκτὸς ἀπὸ λιγοστά, τὰ λαμπρότερα. — Οἱ νυχτερίδες κοινοῦν τὰ φτερά τους, δὲν τὰ χτυπᾶνε ὅμως· τὸ πέταγμα τῆς νυχτερίδας εἶναι σχεδὸν ἀθόρυβο. — «Ξεύρω» δὲν ὑπάρχει στὴ δημοτική· ἢ ξέρω ἢ ξαίρω μὲ αι, ὅπως τὸ θέλουν μερικοί. — Τὸ *αἴσθημα, αἰσθάνομαι, ἀσθενὴς* κτλ. στὴ δημοτικὴ προφέρονται *αἴστημα, αἰστάνομαι, ἀστενὴς* καὶ πολλοὶ τὰ γράφουν ἔτσι ὅπως προφέρονται· ἄλλοι ὅμως τἀφίνουν μὲ θ· δὲν εἶναι λάθος. — Βέβαια, τὰ εἰς *ων* τριτόκλιτα στὴ δημοτικὴ γίνονται, ἀπὸ τὴ γενική τους, εἰς *ας* πρωτόκλιτα: *δράκων - δράκοντος ὁ δράκοντας, Φαίδων-Φαίδωνος ὁ Φαίδωνας, γέρων γέροντος ὁ γέροντας*, ἄρα καὶ *σκίρρων-σκίρωνος, ὁ σκίρωνας*. Ἄλλο τίποτα ;

Χαίρω πάρα πολὺ ποὺ ξαναμπαίνεις στὸν κύκλο μας, *Ἀδιαφόρετη* κι' ἐλπίζω νὰ μείνῃς πολύ. Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες. Ναί, μιὰ τέτοια τάση ἐξισώσεως τῶν ἀνθρώπων ὑπῆρχε καὶ στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, κατὰ τόπους τουλάχιστο καὶ κατὰ καιρούς, στὴ Σπάρτη π: χ: ἐπὶ Λυκούργου, στὰς Ἀθήνας ἐπὶ Σόλωνος κτλ. Ἀλλὰ τῶν πολιτῶν μόνον, τῶν ἐλευθέρων. Γιατὶ οἱ πολιτεῖες ἐκεῖνες εἶχαν καὶ τοὺς εἵλωτες, τοὺς δούλους, τἀνδράποδα, ποὺ δὲν ἦταν παρὰ «ἐργατικὲς μηχανές», κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Πλάτων εἶχε τὴν ἰδέα πὼς ἡ δουλεία δὲν μποροῦσε νὰ λείψῃ, παρὰ μόνο ἂν ἐφευρίσκοντο μηχανὲς γιὰ ὅλες τὶς ἐργασίες, — οἱ Ρομπὸτ π: χ:, ποὺ σᾶς εἶπε τὴν ἄλλη φορὰ ὁ κ. Φαίδων. Ἡ σημερινὴ ὅμως ἀντίληψη εἶναι τόσο διαφορετική! Δὲν θὰ μοιράζεται, βλέπεις, ἡ γῆ ὅπως στὴν ἀρχαιότητα. Ἡ γῆ θἀνήκει σ' ὅλους. Ἡ ἐργασία μόνο θὰ μοιράζεται ὥστε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐργάζωνται τὸ ἴδιο. Καθένας δηλαδὴ θὰ εἶναι ἐλεύθερος καὶ δοῦλος μαζί, ἀλλὰ μὲ μιὰ δουλεία ἀνεκτή, ἀφοῦ θὰ εἶναι κοινὴ γιὰ ὅλους. Αὐτὴ εἶναι ἡ νέα ἀντίληψη, ἡ τάση. Τώρα πότε, πῶς καὶ ἂν θὰ πραγματοποιηθῇ, ἄλλο ζήτημα.

Σ' εὐχαριστῶ *Λεϊλά*, γιὰ ὅσα γράφεις καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ μοῦ ἔχετε σύ, ἡ οἰκογένειά σου κι' ὅλη ἡ μικρὴ παροικία στὴν περσικὴ αὐτὴ πόλη ποὺ μένεις. Ναί, θὰ ἔχω ὑπ' ὄψει μου ὅτι χρειάζονται δυὸ μῆνες γιὰ νὰ ἐπικοινωνοῦμε καὶ θὰ κάνω ἐξαίρεση γιὰ τὰ στελλόμενά σου, ὅταν δὲν θὰ φθάνουν στὴν προθεσμία. *Ἀλτρουΐστὴς* δὲν εἶναι ἑλληνικὴ λέξη. Ἑλληνικὰ λέγεται *φίλαλλος*, ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ τοὺς ἄλλους, τὸ ἐναντίο τοῦ *ἐγωϊστής*, ποὺ σημαίνει ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπᾷ μόνο τὸν ἑαυτό του καὶ κοιτάζει μόνο τὴ δική του εὐχαρίστηση, τὴ δική του εὐκολία, τὸ δικό του συμφέρο. Λέμε ἐπίσης *ἐγωϊσμός, ἀλτρουϊσμὸς φιλαλλία*.

Ἡ *Μορέλλα* μοῦ γράφει : «Μόλις γύρισα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς καλῆς *Μάγισσας*. Πήγαμε μὲ τὴ *Λέλια* νὰ γνωριστοῦμε, σὰν Διαπλασοποῦλες ποὺ εἴμαστε κι' οἱ τρεῖς. Περιττὸ νὰ σοῦ πῶ πὼς οἱ ἐντυπώσεις μας ἀπὸ τὴ γνωριμία της εἶναι οἱ καλύτερες. Φαίνεται κορίτσι θαυμάσιο, μιὰ Διαπλασοπούλα σωστή... Τώρα κι' οἱ τρεῖς σκεπτόμαστε νὰ ἐργαστοῦμε γιὰ σένα, νὰ φροντίσουμε γιὰ τὴ διάδοσή σου, νὰ κάμουμε κι' ἄλλα παιδιὰ να γνωρίσουν τὴ γλύκα σου.» — Εὐχαριστῶ πολὺ καὶ περιμένω. Κι' ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ ὡραῖα ποὺ γράφεις γιὰ τὴν Τριακονταετηρίδα του.

Πολὺ καλὴ ἡ ἰδέα σου, *Ξανθὴ Νεράϊδα*, νὰ κάμῃς Λαχεῖο γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμη καὶ νὰ στείλῃς λαχνοὺς σ' ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα ποὺ γνωρίζεις ἀπὸ τὴν κίνηση. Ἐλπίζω νὰ σὲ ὑποστηρίξουν γιὰ τὸ σκοπὸ καὶ νὰ σὲ κάμουν νὰ μαζέψῃς καὶ σὺ ἕνα σημαντικὸ ποσὸ γιὰ τὸ Μνημεῖο. Ἔτσι θὰ μειφθοῦν οἱ κόποι ποὺ τόσο φιλότιμα καταβάλλεις.

Νὰ δυσαρεστηθῶ ἐγὼ ἐπειδὴ μοῦ γράφεις πάλι, *Βεατρίκη* ; Τί λές! Νὰ μοῦ γράφῃς ἐλεύθερα κι' ὅσο συχνὰ θέλεις. Γιὰ τὴ στενοχώρια καὶ τὴ μελαγχολία σου δὲν ἀνησυχῶ. Κατάλαβα ἀπὸ τὶς τελευταῖες φράσεις, πὼς δὲν ἦταν παρὰ μιὰ νοσταλγία γιὰ τὸ σχολειό. Καὶ τώρα ποὺ θὰ πῆγες, καὶ θὰ ξαναβρῆκες τὶς ἀγαπημένες σου συμμαθήτριες, καὶ θὰ ξανάρχισες τἀγαπημένα σου μαθήματα, θὰ σοῦ πέρασε. Ναί ;

Εἶδα τὴν ὡραία ζωὴ ποὺ κάνεις στὸ Λουτράκι, *Μικρὲ Γλεντζέ*, καὶ ποὺ θὰ τὴν παρατείνῃς ὡς τὶς 15 Ὀκτωβρίου. Μὰ δὲν εἶναι πολύ ; Πότε ἀρχίζει τὸ δικό σου σχολεῖο ; Εἶδα καὶ τὸ παιχνίδι ποὺ σοῦ ἐνέπνευσαν τὰ «Δίδυμα τοῦ Τράνσβααλ», μὲ τὸ πιστόλι — ψεύτικο ἐννοεῖται — ποὺ σοῦ ἀγόρασε ἡ μαμμά, καὶ μὲ τἄλλα παιδιὰ τῆς αὐλῆς: Παίζετε τοὺς Ἄγγλους καὶ τοὺς Μπόερς, δυὸ Μπόερς, ἕξη Ἄγγλοι, καὶ πάντα οἱ Μπόερς, ἂν καὶ τόσο λιγότεροι, νικοῦν! Ἔ, ἔτσι γινόταν καὶ στὸ Τράνσβααλ, στὴν ἀρχὴ ἀλλὰ στὸ τέλος ὁ ἀριθμὸς ἐνίκησε τὴν ἀνδρεία καὶ τὴ φιλοπατρία. Ναί, νὰ διαβάσῃς καὶ τὴ «Μποεροπούλα». Εἶναι στὸν τόμο τοῦ 1902.

Ἔλαβα, *Ὁρμητικὲ Εὐρώτα*, κι' εὐχαριστῶ. Ὅσο γιὰ τὸ ἀρθράκι αὐτὸ τῆς ντόπιας ἐφημερίδας ποὺ μοῦ ἔστειλες, παρατηρῶ ὅτι ὁ κ. Ταγκόπουλος ποὺ τὸν ἀντικρούει, εἶχε γράψει τότε πολὺ σωστά : Οἱ νέοι λογοτέχνες καὶ καλλιτέχνες γίνονται πάντα καλύτεροι ἀπὸ τοὺς παλιούς, — ὅσο τουλάχιστο ἀκμάζουν ἢ προοδεύουν τὰ Ἔθνη τους, — οἱ παλιοὶ ὅμως τοὺς προετοιμάζουν τὸ δρόμο καὶ γι' αὐτὸ χρωστοῦν νὰ τοὺς σέβωνται καὶ νὰ τοὺς εὐγνωμονοῦν. Τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ὁ Ὅμηρος, ὁ Ντάντες, ὁ Σαίξπηρ κτλ. ἔγιναν μεγάλοι χωρὶς νὰ ἔχουν προδρόμους, εἶναι γελοῖο. Ὅλοι εἶχαν, ὅλοι ἐκαλλιέργησαν τὴν τέχνη ποὺ τοὺς παράδωσαν οἱ παλαιότεροί τους. Καὶ σ' ἐμᾶς π: χ: ὁ μεγάλος Σολωμός. Μήπως ἦταν ὁ πρῶτος ποιητὴς ποὺ γεννοῦσε ἡ Ἑπτάνησος ; Ὄχι. Ἦταν τὸ κορύφωμα πολλῶν γενεῶν ἀπὸ ἑπτανησίους λογοτέχνες, ποὺ ἡ Ἱστορία τοὺς ἀναφέρει μὲ τιμή.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : *Μελαχροινὸ Γαρύφαλο, Κουρντισμένο Ρολογάκι, Χρυσῆ Καρδιά, Εὔα, Ξακουστὸς Βιολίστας, Λεϊλὰ - Χανούμ, Δάμων, Φιλόκαλη καὶ Λαμπρὸς Ἥλιος*. — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

40ον Δελτίον Εἰσφορῶν

Ἀπὸ τὸ 39ον Δελτίον (ἴδε φύλ. 41ον).....	δρ.	12.621.40
«Μορέλλα»	»	10.—
Δώρα Ν. Βασιλείου	»	15.—
«Ὑλαγιαλή»	»	5.—
Μέχρι τῆς 29 7)βρίου	δρ.	12.651.40

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : *Μαῦρος Καβαλλάρης, ἀ. (ΣΤ). Ὑλαγιαλή, κ. (ΕΖ). Ξεκάρφωτος, ἀ. (Φρρ). Κουκουνάρα, κ. (α—ο).*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : *32) ἡ Ἄλκηστις μὲ Ἀγράμπελην. Ἄλκην Φλώριαν, Μάρβελ, Νεφέλην. — 33) ἡ Μέλισσα μὲ Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας. Ξανθὴν Νεράϊδαν, Κρινάκι.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Γλυκὸ Χαμόγελο* (δυστυχῶς δὲν μπορῶ· ἐκτὸς ποὺ τὸ κομμάτι θἆταν ἀκατάλληλο, δὲν δημοσιεύω ἔξω ἀπὸ τὴ Σελίδα παρὰ μόνο ἔργα ὡρισμένων, τακτικῶν συνεργατῶν· ἀργότερα μπορεῖ νὰ γίνῃς καὶ σύ· ἀπὸ τώρα ὅμως ὄχι·) *Πεπρωμένον* (δὲν ἔχω τόπο γιὰ τόσο λεπτομερεῖς κριτικές· ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ! τὸ γράμμα σου αὐτὸ μοῦ ἄρεσε καλύτερα κι' ἀπὸ τὸ κομμάτι ἐκεῖνο·) *Μοῦσαν* (χαίρω ποὺ εἶσαι καὶ εὐχαριστημένη· ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις· τέτοια πρόχειρη Ἀστρονομία δὲν ξέρω παρὰ τὸν «Οὐρανὸ» τοῦ κ. Αἰγινήτου· εἶναι στὴ σειρὰ τῶν Ὠφελίμων Βιβλίων·) *Δικέφαλον Χρυσαετὸν* (τί σύμπτωση! χαιρετίσματα στὴν κ. Μελπομένην· ἔστειλα· εὐχαριστῶ γιὰ τὸ Σύλλογο· περαστικὰ τοῦ μπαμπᾶ·) *Ἀήττητον Ἕλληνα* (ναί, κατὰ λάθος στὸ γράμμα σου ἐκεῖνο, ὑπέγραψες *Ἔνδοξος Ἕλλην*· εἶχα συγχρόνως κι' ἕνα τοῦ γνησίου *Ἐνδόξου Ἕλληνος* κι' ἔτσι ἀπήντησα μαζὶ καὶ στὰ δυό, χωρὶς νὰ παρατηρήσω τὰ διαφορετικὰ ὀνόματα· ἀπὸ τὴν ἀπάντησή μου λοιπὸν ἐκείνη, μόνο οἱ τρεῖς τελευταῖες γραμμὲς εἶναι γιὰ τὸν φίλο σου· οἱ ἄλλες γιὰ σένα·) *Ἄλκηστιν* (περαστικά· τὸ εἶπα στὸ κ. Ξενόπουλο· ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃς στὰς Ἀθήνας, ἔλα νὰ τὸν ἰδῇς καὶ θὰ σοῦ πῇ εὐχαρίστως·) *Μαρ. Γονέου* (αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σοῦ τὸ πῶ· τὰ ψευδώνυμα εἶναι μυστικά·) *Δημ. Σιουτζούκην* (δὲν ξέρω· γιὰ ὅσα κομμάτια ἔλαβα, εἶπα· ἂν δὲν εἶπα τίποτα γιὰ τὸ δικό σου, δὲν θὰ τὸ ἔλαβα·) *Ἀπόγονον τοῦ Ὀδυσσέως* (πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα σου· σοῦ ἔστειλα πάλι τὸ 39ο φύλλο·) *Ε. Ν. Ρουσσάκην* (προσεχῶς· ἡ 625 Ἄσκησις δὲν ἔχει κανένα λάθος·) *Διον. Ἀλεξόπουλον* (φύλλα ἔστειλα· ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ δὲν ἔλαβα τίποτε·) *Λέλιαν* (γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις, στὸ ἐρχόμενο·) *Ρενὲ* (μὲ χαρὰ ἔλαβα τὡραῖο σου γράμμα ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό· τὸ «Τεῦχος», ἐκτὸς ἀπὸ τὶς περιλήψεις αὐτὲς τῶν ἔργων, ἔχει καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα· θὰ σᾶς πῶ τὰ περιεχόμενά του ὅταν ἐκδοθῇ

γιατὶ ἀκόμα δὲν κατορθώθηκε!) *Γεώρ. Παπαλεξόπουλον* (ἐστειλε στὴ νέα διεύθυνση τὰ ἐπιστραφέντα·) *Νιρβάναν* (ἡ βεβαίωση δημοσιεύεται μόνο ὅταν εἶναι ἀλήθεια καὶ πληρώνεται ὡς συνέχεια τῆς Ἀγγελίας·) *Λεβεντογιάννην, Ξύλον Ἀπελέκητον* κτλ. κτλ.

Ἄρην, Ζακυνθινὸ Γιούλι, Σ. Τζιρίτην (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *28 Σεπτεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 222ου Διαγωνισμοῦ Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 3 Δεκεμβρίου]

658. Λεξίγριφος

Ἄ! τὸ ἀνήμερο θηρίο
Μὲ τὴν τρομερή του οὐρὰ
Μάντη χτύπησε ἀρχαῖο. .
Ἀλλὰ ἡ σύγκρουση τῶν δύο
—Θαῦμα κι' ἄλλη μιὰ φορά,—
Κάνει στρατηγὸ γενναῖο.

Μαργαρίτα

659. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Λουλούδια τὄνα εὔοσμα,
Μὲ τἄλλο μου τὰ τρώς·
Ἔ, φυσικά, στομάχιασες
Καὶ νά τος ὁ γιατρός!

Χελιδὼν τοῦ Ἔβρου

660. Στοιχειόγριφος

Ἕνα μόνο βάζω ρῶ
Καὶ θαυμάζω κι' ἀπορῶ:
Ἀπὸ δύσοσμο φυτὸ
Βλέπω ἅγιο γνωστό.

Μεγάλη Ἑλλὰς

661. Μεταγραμματισμὸς

Δὲν ἄκουγες καὶ θέλησες
Τὸ Φῖ νὰ κάνῃς Τᾶ,
Μὴν ἔβρισκες γιατρειά·
Μὰ γίνηκες χειρότερα,
Γιατί, ἂν τώρα ἀκοῦς,
Σοῦ λείπει ὅμως νοῦς.

Ἠλιογέννητη

662. Ψαροκόκκαλον

* * * *
* * * *
* * * *
* * * * * * * *
* * * * *
* * * *
* * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νἀναγιγνώσκωνται κατὰ σειράν: Κράτος βαλκανικόν, ἄγριον ζῶον, στρατηγὸς Ἀθηναῖος, προφήτης, ὥρα τοῦ ἔτους, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, θαλασσία θεότη·.

Λουκᾶς Γ. Νικηφοριάδης

663. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων

Ὀπτικὸν ὄργανον—νῆσος=Φθόγγος μουσικὸς + (Ἕλλην ποιητὴς —μέλος τοῦ σώματος=) Φθόγγος μουσικὸς + (Προφήτης —σύνδεσμος=) ἄνθος.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: ὄσπριον

Μαρίτσα Σ. Βεϊνόγλου

664. Σιδηρόδρομος

Σ***Ν***Σ***Ν***Σ

Ὀπωρικόν, Ἀρχαῖος βασιλεύς, Νομοθέτης, Νῆσος.

Αἰγυπτία Φελλάχα

665. Ἐπιγραφὴ ἐκ Τριπλῆς Ἀκροστιχίδος.

* * *
* * *
* * *
* * *

Τὰ τρία πρῶτα γράμματα ἑκάστης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τιθέμενα κατὰ σειρὰν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων, σχηματίζουν Ἐπιγραφήν, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρώπης· 2, Κρητὶς Ἑβραῖος, θυσιάσας τὴν κόρην του· 3, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης· 4, Ἀρχαία πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἀφρισμένο Κῦμα

666. Φωνηεντόλιπον

μδς - γμτρτς - στ

Εὐστράτιος Παξινὸς

667. Γρῖφος

αν αν αν
αν αν αν αν
Ω σαλ αν αν αν αν : : κατ
αν αν αν
αν αν αν αν αν
αι
αι αι
εκτ τίνας; οἷαν!
αι αι
αι

Ἐλεύθερος Θρᾷξ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

668-670. Cinéma-Rébus

1.—Ἔλα, οὔτε.
2.—Λέων.
3.—Γῆ, νεῦμα, ἐκεῖ.
Τρεῖς εὐρωπαϊκαὶ πόλεις.

Χρυσομαλλούσα τῶν Σφακιῶν

671. Rébus

ru
Soupe ru ru
Omelette trl H Van leb
Rôti ru ru Van œuf
ru

Ἑλλάδα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 29

435. Σήσαμον (σῦς, Ἄμμων.) —436. Σηπία (σῖ, πῖ, α.) — 437. Ρῆμα-βῆμα.—438. Ὀβὶς-βίος.

439. ΙΟΚΑΣΤΗ
ΟΑΑΡ
ΚΑΛΥΜΜΑΚΗ
ΑΥΟΚ
ΣΑΜΟΥΗΛ
ΤΜΗΗ
ΗΡΑΚΛΗΣ

440. ΣΑμος, Μάθα.ὄρθρος, Θράκη,ρῆμα, Κάσος, Ἥρα).—441. Ἀσωπὸς—ὀπὸς=ἂς + (Πασσὰς — σᾶς=) *πᾶς* + (Ἰάσιον — Σιὼν=) *ἅ* = ΑΣΠΑΣΙΑ.— 442. ΤΕΤΑΠΡ - ΑΙΑΚΙΔ = Πράττε δίκαια. (ΤΕνεδος, ἈντουανέτΤΑ, ΠΡίαμος, ΚαλάμΑΙ, ἈΚρίς, ΔαυΙΔ.) —443. Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανείζει τῷ Θεῷ. - 444. *Τὰ παθήματα μαθήματα*· τᾶ, Πάθη, μ' α τᾶ. μαθήματα.) — 445. Aux grands maux les grands remèdes.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 13ος, καὶ 19ος. Ἕκαστος, τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *26,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *32* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894 — 1924) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 31 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος, δρ. *70* καὶ ραμμένος δρ. *75*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *2* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *6,50*, ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *13,50* — εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δραχ. 1. Ὁ χωριστὸς στῖχος δραχμὰς 3. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕ'—1175)

Ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ταξειδίου, ἐπαναλαμβάνω τὴν ἀλληλογραφίαν. ΠΑΛΙΑΤΣΟΙ, πολλὰ εὐχαριστῶ. ΚΡΙΝΑΚΙ, τὴν Δ)σίν σου· ΟΡΜΗΤΙΚΟΣ ΕΥΡΩΤΑΣ

(ΚΕ'—1176)

«Σύλλογε Τριῶν Πιερρότων». Λιχούδης δὲ εἶμαι. Βάζουμαι ἕνα στοιχηματάκι; Ἂν δὲν δεχθῆτε, εἶσθε νικημένοι. Καπετὰν Βρυκόλακα, κτέπα τους· σὲ ὑποστηρίζει τὸ:

ΠΑΤΡΙΝΟ ΝΑΥΤΑΚΙ

(*Σημ. τ. Διαπλ*: Ποὺ δὲν εἶναι ὁ Π. Λυκούδης)

(ΚΕ'—1177)

Λέλια, *Μορέλλα*, ἡ γνῶρα σας, χαρὰ μεγάλη μοῦ χάρισε· καλὴ ἐπιτυχία στὰ σχέδιά μας. ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΕ'—1178)

Ἀνεμοστροβιλίται, Πριγκίπισσα Ὀλαλά, χά! χά!.. Γελῶ... τί νὰ πῶ.. ΝΙΡΒΑΝΑ

(ΚΕ'—1179)

—≡ ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ≡—

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν ἀγράφων καρτῶν (τοπίων). Προθεσμία δίμηνη. Συμμετοχὴ μονόδραχμος. Δ)σις: (ΚΕ—1087). — Βραβεῖα: ΜΠΟΥΚΕΤΟ 1924, — ΔΙΑΠΛΑΣΗ 1913, — ΣΤΕΛΛΑ (Φλαμμαριόν.) Περιμένω γενικὰ ἀπ' ὅλους, ἐξαιρετικὰ ἀπὸ κείνους ποὺ μοῦ στειλαν «κάρτα». Φιλικά

ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ

(ΚΕ'—1180)

Μπεμπέδες Ἀνεμοστροβιλίται, στοιχηματίζομεν 50δραχμο γιὰ τὴν (ΚΕ—1134), σαχλὴ ἀποκάλυψη; *Ἑλληνόπουλο*

(ΚΕ'—1181)

Αἱ ΜΟΡΕΛΛΑ, ΜΑΓΙΣΣΑ, ΛΕΛΙΑ ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρισθοῦν μὲ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα τῶν Γιαννίνων γιὰ νὰ ἱδρύσουν Σύλλογο. Ὅσοι θέλουν ἂς γράψουν στὴ Μάγισσα (ΚΕ—1035).

(ΚΕ'—1182)

ΜΕΜΦΙΣ, ἀγαπημένη μου φίλη, στὸ σκληρὸ δυστύχημα ποὺ σ' ἔπληξε, δέξου τὴν συμπόνια μου... ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ

(ΚΕ'—1183)

Ποιὰ εὐγενικιὰ ψυχὴ δὲν θὰ δώσῃ τὴν τελευταία της ψῆφο γιὰ τὸν ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗ;

Φιλόκαλε, Λαμπρὲ Ἥλιε, Αἰγυπτία Φελλάχα, Ἀνθολάτρη, Ξακουστὲ Βιολιστή, Ἀτρόμητε Ἑλληνόπαι, νὰ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ μὲ ὑποστηρίξετε;

(ΚΕ'—1183)

—≡ ΚΟΜΗΤΗΣ ≡—

«Πιερρότοι», «Παλιάτσοι», «Μαύρη Σκιά», «Ἀόρατοι Προσωπιδοφόροι», Ζιοῦτεξ, Νιρβάνα, Μέλισσα, Κέλλυ Βέμπς, Γλυκὸ Χαμόγελο, Πετράκη, Σέλλεϋ, Ρουσσάκη, Πριγκίπισσα Ὀλαλά, Ἀργυρᾶ Σελήνη, Ροδαλὴ Αὐγούλα, Νύμφη τοῦ Ἔβρου, Βίσμαρκ, Νειάνοικτο Λουλούδι, Φωτιά, Ἀντονεύρης, Μανσόλα, Ἀραπάκι-Σαπφώ, Σολάνζ, λάβαμε τὶς ὄμορφες κάρτες σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε.

Ἐμπρὸς στεῖλατε ὅλοι στὸ διαγωνισμό μας παρατεινόμενον μέσα Νοεμβρίου (ΚΕ—946).

(ΚΕ'—1185)

Ἀνταλλάσσω κάρτες. Στεῖλτε ὅλοι· τὴν καλλίτερη θὰ βραβεύσω (ΚΕ—414). Χρυσαλλίς, Μαῦρε Πιερρότε, δέχομαι· στεῖλτε. ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

(ΚΕ'—1186)

Βιολέττα μου, στὴ γιορτή σου μύριες εὐχές. —Λεϊλὰ Χανούμ, τί γίνεσαι; ΛΕΛΙΑ

(ΚΕ'—1187)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ»

Δήλωσις: Ἐπανελθόντων τῶν μελῶν ἐκ τῶν ἐξοχῶν ἀρχίζουν αἱ ἐργασίαι τοῦ συλλόγου. ΜΠΟΕΜ, ὑποτάξου, ἀλλοιῶς ἀνακαλύπτω. Μικρούλη μου, σὲ λυπόμαστε. «ΠΑΛΙΑΤΣΟΙ», τὸ δικό μου τόνομα πάρ' το σύ, γειτόνισσα. Κοιμᾶσαι ὄρθιος; τί ἔχομεν ἐμεῖς μὲ τὸν Χιν-Χοῦ-Χάου;—Πρόεδρος *Πιστὸς Στρατιώτης*.

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ: α') Λεων. Οἰκονόμου, β') «Ἀνεμοστρόβιλος», γ') Κοκαντέν.

Διαγωνισμῶν *Ἱπποδρομίστρια*

(ΚΕ'—1188)

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΩΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν καλλιτεχνικῶν (ἀγράφων) καρτῶν. Συμμετοχὴ 1 δραχ. Προθεσμία δίμηνος. *Βραβεῖα* 4 ἐκλεκά. Δ)σις: (ΚΕ—776) διὰ Σ. Σ.

Διαπλασόποῦλα, Διαπλασοπούλες, Σύλλογοι, *τιμήσατε* τὸ διαγωνισμό μου!!! Περιμένω!!! ΙΩΝΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.)

Ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30. (4,50, καὶ 9,50).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου, (μὲ 24 εἰκόν.) δρ. 15.—(2.— καὶ 5).

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς δρ. 7 (1,50 καὶ 3,50).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 25.—(3 καὶ 6.—).

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον δρ. 2,50.—(1,25 καὶ 3.—).

Πρόας ὁ Νικίου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25.—(3 καὶ 6.—).

Ὁ Πυρειοπώλης (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25.—(3.— καὶ 6.—)

Ὑπὲρ Πατρίδος (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25.—(3.— καὶ 6,50)

Ὁ Φώτης, ἔμμετρον διήγ. δρ. 7—(1,50 καὶ 3,50).

Ἀγγελικὴ καὶ ἄλλα διηγήματα Σταυρούλας Μαρκέτου, δρ. 10—(1,50 καὶ 3,50).

Διηγήματα καὶ Σκέψεις Στ. Μαρκέτου δρ. 10.— (1,75 καὶ 4.—).

Τύποις Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία — Σοφοκλέους 8